

Chris
CARTER



SOCHAŘ SMRTI

Místo činu = umělecké dílo!

SOCHAR SMRTI

Chris
CARTER
**SOCHAŘ
SMRTI**

Přeložila Jana Pacnerová



Tento román věnuji všem čtenářům, kteří se zúčastnili
soutěže, aby se stali postavou v této
knize, a obzvlášť vítězce Alici Beaumontové
ze Sheffieldu. Doufám, že se vám všem bude líbit.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Death Sculptor*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, Great Britain, 2012)

přeložila © 2014 Jana Pacnerová

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2014 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-166-8

Poděkování

Mnozí považují práci spisovatele za samotářskou profesi, ale já zdaleka osamělý nejsem. Potkalo mě veliké štěstí v podobě podpory a přátelství několika neuvěřitelných lidí, jimž tímto děkuji. Mému příteli a nejlepšímu agentovi, jakého si jen autor může přát, Darleyi Andersonovi. Camille Wrayové za to, jak mi opět pomohla přetvořit jednoduchý náčrt v hotový román. Mé fantastické redaktorce z nakladatelství Simon & Schuster, Maxine Hitchcockové, za to, že je tak úžasná v tom, co dělá, a za veškerou podporu, návrhy a vedení od začátku až do konce. Emmě Lowthové za její pozorné oko i rady odborníka. Samantě Johnsonové za to, že umí naslouchat a že prostě je. Všem z literární agentury Darley Anderson za veškerou usilovnou práci ve všech aspektech vydavatelské branže. Ianu Chapmanovi, Suzanne Baboneauové, Florence Partridgeové, Jamiemu Grovesovi a všem z nakladatelství Simon & Schuster UK – jste nejlepší. Děkuji také čtenářům a vůbec všem, kdo od počátku tak fantasticky podporovali mě i moje romány.

„Panebože, jdu pozdě,“ vyhrkla Melinda Wallisová, vyskočila z postele a zavadila unavenýma očima o digitální budík na nočním stolku. Šla spát až v půl čtvrté ráno, protože se učila na zkoušku z klinické farmakologie, která ji čekala za tři dny.

Ještě trochu omámená spánkem se nemotorně pohybovala po pokoji, přičemž mozek zpracovával pořadí úkonů, jež je třeba provést. Spěchala do koupelny a zahlédla přitom v zrcadle svůj odraz.

„Do prdele, do prdele, do prdele.“

Sáhla po taštičce s líčidly a začala si pudrovat obličej.

Melindě bylo třiaadvacet let a podle článku, který si před několika dny přečetla v jednom luxusním časopise pro ženy, měla na svou výšku – pouhých sto šedesát centimetrů – trochu nadváhu. Dlouhé hnědé vlasy nosila vždycky sepnuté do ohonu, i když šla spát, a nikdy by nevyšla z domu, aniž by si nanesla na obličej aspoň podkladovou bázi, aby zakryla jizvičky po akné na tvářích. Místo čištění zubů si v rychlosti vymáčkla do úst trochu zubní pasty, jen aby se zbavila noční pachuti.

V pokoji našla svoje oblečení úhledně poskládané na židli u pracovního stolu – bílou blůzu, punčochy, bílou sukni v délce po kolena a bílé střevíce bez podpatků. Oblékla se v rekordním čase a vyřítla se z malého domku pro hosty směrem k hlavní budově.

Melinda byla ve třetím ročníku bakalářského studia oboru „Ošetřovatelství a péče o postižené“ na UCLA a každý víkend v rámci povinné praxe pracovala jako domácí soukromá ošetřovatelka. Posledních čtrnáct víkendů byla zaměstnaná u pana Dereka Nicholsona v Cheviot Hills v západním Los Angeles.

Pouhé dva týdny před jejím nástupem diagnostikovali panu Nicholsonovi pokročilou rakovinu plic. Tumor už byl velký jako pecka ze švestky a rychle ho zbavoval sil. Chůze byla příliš namáhavá, někdy potřeboval pomoc v podobě dýchačeho přístroje a mluvil sotva slyšitelným hlasem. Navzdory prosbám svých dcer odmítl zahájit chemoterapeutickou léčbu. Nechtěl trávit dny zavřený v nemocničním pokoji a raději se rozhodl prožít zbytek života ve vlastním domě.

Melinda odemkla domovní dveře a vstoupila do prostorné vstupní haly, pak proběhla velkým, ale střídavě zařízeným obývacím pokojem. Ložnice pana Nicholsona se nalézala v prvním patře. Jako vždy bylo v domě po ránu strašidelné ticho.

Derek Nicholson žil sám. Manželka mu zemřela před dvěma roky, a i když ho dcery přicházely navštěvovat každý den, musely se věnovat také vlastnímu životu.

„Promiňte, že jdu pozdě,“ volala Melinda už z přízemí. Znovu se podívala na hodinky. Měla přesně třiačtyřicet minut zpoždění. „Do prdele!“ zamumlala polohlasně. „Dereku, jste vzhůru?“ pokračovala cestou ke schodišti a pak začala brát schody po dvou.

Derek Nicholson ji hned první víkend, kdy k němu přišla, vyzval, aby ho oslovovala křestním jménem. Formální „pane Nicholsons“ se mu nelíbilo.

Když se Melinda přiblížila ke dveřím ložnice, udeřil ji do nosu silný, odporný zápach, vycházející zevnitř.

A kruci, pomyslela si. Na první návštěvu toalety už je zřejmě pozdě.

„Tak jo, nejdřív vás umyjeme...,“ řekla, když otevírala dveře, „... a pak vám přinesu sni...“

Celé tělo jí zkamenělo, vytřeštila oči hrůzou a vzduch jí unikl z plic, jako by ji najednou vystřelili do vesmíru. Cítila, jak se jí obsah žaludku hrne nahoru do úst, a pozvracela se přímo u dveří.

„Bože na nebesích!“ Tahle slova měla Melinda v úmyslu pronést, když pohnula třesoucími se rty, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Nohy se jí začaly podlamovat, svět se s ní roztočil a musela se oběma rukama chytit veřejí, aby neupadla. Tehdy její zděšené zelené oči zahlédly protější zeď. Mozku chvilku trvalo, než pochopil, co vidí, ale když jí to došlo, primitivní strach a panika zachvátily Melindino srdce jako nenadálá bouře.

Léto ve Městě andělů sotva začalo a rtuť teploměru už šplhala přes třicítku. Detektiv Robert Hunter z losangeleské Divize loupeží a vražd (DLV) stiskl tlačítko stopek na náramkových hodinkách, když zastavil u svého bytového domu v Huntingdon Park na jihovýchod od centra města. Deset kilometrů za třicet osm minut. Není to špatné, říkal si, ale potil se jako krocan v troubě a nohy i kolena ho pekelně bolely. Asi měl udělat pár protahovacích cviků. Po pravdě řečeno, věděl, že by měl dělat protahovací cviky před cvičením i po něm, zvláště po dlouhém běhu, ale nějak se mu do toho nikdy nechťelo.

Hunter se vydal po schodech nahoru, do třetího patra. Neměl rád výtahy a zdviži v jeho domě se nepřezdívalo „past na sardinky“ jen tak pro nic za nic.

Otevřel dveře svého dvoupokojového bytu a vstoupil dovnitř. Byt byl malý, ale čistý a pohodlný, ačkoli by se nikomu nemohlo zaslívat, pokud by se domníval, že nábytek sem darovala Armáda spásy – černá koženková pohovka, židle každá jiná, poškrábaný malý jídelní stůl, který sloužil i jako stolek pod počítač, a stará knihovna, jež působila dojmem, že se každou chvíli rozsype pod vahou přeplněných polic.

Hunter si sundal tričko a seřel si jím pot z čela, šije a svalnatého trupu. Dýchal už zase normálně. V kuchyni vyndal z ledničky džbán chlazeného čaje a nalil si velkou sklenici. Hunter se těšil, jak stráví poklidný den mimo budovu policejní správy a daleko od hlavního štábu DLV. Nemíval volno často. Možná zajede dolů na Venice Beach a zahraje si volejbal. Volejbal nehrál už léta. Nebo by mohl zkusit stihnout utkání Lakers. Byl si jistý, že dnes večer hrají. V první řadě ale potřebuje sprchu a rychlý výlet dolů do domovní prádelny.

Hunter dopil chlazený čaj, vstoupil do koupelny a podíval se na sebe do zrcadla. Taky potřebuje oholit. Když sahal po holicím gelu a břitvě, zazvonil mu v ložnici mobil.

Hunter ho zvedl z nočního stolku a zkontroloval displej – Carlos Garcia, jeho parťák. Teprve teď si všiml malé červené šipky v horní části displeje, upozorňující na zmeškané hovory – dohromady jich bylo deset.

„Paráda!“ zašeptal a přijal hovor. Přesně věděl, co asi znamená deset nepříjatých hovorů a telefonát od partáka takhle brzy ráno, když mají volný den.

„Carlosi,“ přiložil Hunter telefon k uchu. „Co je?“

„Ježíšmarjá! Kde jsi byl? Už to zkouším půl hodiny.“

Každé tři minuty jeden telefonát, pomyslel si Hunter. To bude zlé.

„Byl jsem běhat,“ odpověděl klidně. „Nepodíval jsem se na telefon, když jsem přišel. Ty nepříjaté hovory vidím teprve teď. Tak copak máme?“

„Pekelnej bordel. Radši rychle přijed, Roberte. Něco takového jsem ještě nikdy neviděl.“ Garcia se krátce, zdráhavě odmlčel. „Myslím, že něco takového ještě neviděl nikdy nikdo.“

I v neděli ráno trvalo Hunterovi skoro půl hodiny, než zdolal dvaadvacet kilometrů mezi Huntingdon Park a Cheviot Hills.

Garcia nesdělil Hunterovi telefonicky mnoho podrobností, ale evidentní šok a mírná ustrašenost v hlase pro něj rozhodně nebyly typické.

Hunter a Garcia patřili k malé specializované jednotce v rámci DLV – Zvláštní sekce vražd, neboli ZSV. Jednotka byla vytvořena k tomu, aby se zabývala výlučně případy sériových vražd, přitahujícími značnou pozornost veřejnosti a vyžadujícími značné množství vyšetřovacího času a rozsáhlou odbornost. Hunter se díky své praxi v soudní psychologii ocitl v ještě specializovanější skupině. Všechny vraždy, kde pachatel projevil nevídanou surovost či sadismus, dostaly na oddělení nálepku „UN“ (ultra-násilné). Robert Hunter a Carlos Garcia *tvorili* jednotku UN a jako takoví se nedali hned tak něčím vyvést z konceptu. Viděli víc než dost věcí, jaké nikdo jiný na tomhle světě ještě nespatřil.

Hunter zastavil vedle několika černobílých policejních aut, zaparkovaných před dvojpodlažním domem v západním Los Angeles. Novináři už tu byli, tlačili se v uličce, ale to nebylo žádné překvapení. Obvykle se dostávali na místa činů dřív než detektivové.

Hunter vystoupil ze svého starého Buicku LeSabre a zasáhla ho vlna horkého vzduchu. Rozepnul si sako, přicvaknul odznak na opasek a zvolna se rozhlédl. Ačkoli se dům nalézal v soukromé ulici, zastrčené v tiché čtvrti, dav zvědavých čumilů, shromážděný za policejní páskou, už byl početný a rychle se rozrůstal.

Hunter se otočil čelem k domu. Byla to hezká jednopatrová budova z červených cihel s tmavomodrými okenními rámy a polovalbovou střechou. Zahrada před domem byla velká a pěkně udržovaná. Napravo od domu stála garáž pro dvě auta, ale na příjezdové cestě neparkovaly žádné vozy kromě policejních. Jen o pár metrů dál bylo vidět dodávku z forezního. Hunter hned zpozoroval Garcii, vycházejícího z domovních dveří. Měl na sobě klasickou bílou tyvekovou kombinézu s kapucí. Se svými sto pětadesáti centimetry byl o pět čísel vyšší než Hunter.

Garcia se zastavil u několika kamenných schodů, vedoucích z verandy

dolů, a stáhl si kapuci. Delší tmavé vlasy měl stažené dozadu, do hladkého culíku. Také si hned všiml svého parťáka.

Hunter ignoroval stádo novinářů, které ožilo, jakmile ho spatřilo, ukázal odznak strážníkovi, stojícímu na okraji vymezeného prostoru, a shýbl se, aby prošel pod žlutou policejní páskou.

Ve městě jako Los Angeles platí, že čím ohyzdnější a násilnější zločin se stane, tím jsou černé kroniky a novináři nadšenější. Většina z nich Huntera znala a věděla, jaké případy mívá na starosti. Zahrnuli ho kanořádou vykřikovaných otázek.

„Špatné zprávy cestují rychle,“ poznamenal Garcia a ukázal hlavou směrem k davu, když k němu Hunter dorazil. „A potenciální trháky ještě rychleji.“ Podal parťákovi zbrusu novou tykekovou kombinézu v neprodyšně uzavřeném plastovém sáčku.

„Jak to myslíš?“ Hunter převzal sáček, roztrhl ho a začal se oblékat.

„Oběť byla právník,“ vysvětloval Garcia. „Jistý pan Derek Nicholson, prokurátor z úřadu návladního státu Kalifornie.“

„No to je paráda.“

„Ale praxi už neprovozoval.“

Hunter si zapnul zip kombinézy.

„Diagnostikovali mu pokročilou rakovinu plic,“ pokračoval Garcia.

Hunter na něj zvědavě pohlédl.

„Už měl na kahaní. Kyslíkové masky, nohy už mu nesloužily, jak by měly... Doktoři mu dávali nanejvýš půl roku. Před čtyřmi měsíci.“

„Jak byl starý?“

„Padesát. Nebylo žádné tajemství, že umírá. Proč ho takhle dorážet?“

Hunter se zarazil. „A nedá se pochybovat o tom, že byl zavražděný?“

„Tak o tom se tedy absolutně pochybovat nedá.“

Garcia vedl Huntera do domu a přes vstupní halu. Vedle dveří byla klávesnice bezpečnostního alarmu. Hunter pohlédl na Garcii.

„Alarm nebyl zapnutý,“ dostalo se mu objasnění. „Očividně ho nezapínali často.“

Hunter se zašklebil.

„Já vím,“ přikývl Garcia, „k čemu pak má smysl mít alarm, vid’?“

Pokračovali v cestě. V obývacím pokoji dva agenti z forenzního pilně snímali otisky ze schodiště u zadní stěny.

„Kdo našel tělo?“ zeptal se Hunter.

„Soukromá ošetřovatelka oběti,“ odvětil Garcia a nasměroval Hunte-

rovu pozornost k otevřeným dveřím ve východní stěně. Vedly do velké pracovny. V ní seděla na starodávné kožené pohovce mladá žena, celá oblečená v bílém. Vlasy měla stažené dozadu. Její oči byly malinově rudé a napuchlé od pláče. Na kolenou jí stál šálek kávy, který držela oběma rukama. Upřený pohled působil ztraceně a nepřítomně. Hunter si všiml, že maličko pohupuje horní částí trupu dopředu a dozadu. Očividně byla v šoku. V místnosti s ní byl uniformovaný strážník.

„Už se s ní někdo pokusil promluvit?“

„Já,“ přikývl Garcia. „Podařilo se mi z ní dostat pár základních informací, ale psychologicky se uzavírá, a mě to nepřekvapuje. Možná bys to mohl zkusit později. Ty jsi na tyhle věci lepší než já.“

„Byla tu v neděli?“ zeptal se Hunter.

„Je tu jen o víkendech,“ upřesnil Garcia. „Jmenuje se Melinda Wallisová. Chodí na univerzitu. Právě končí studia ošetřovatelství a péče o nemožnou. Chodí sem v rámci povinné praxe. Dostala tu práci týden potom, co panu Nicholsonovi sdělili diagnózu.“

„A co zbytek týdne?“

„Pan Nicholson měl jinou ošetřovatelku.“ Garcia si rozeplnul zip kombinézy a sáhl do náprsní kapsy pro zápisník. „Amy Dawsonovou,“ přečetl jméno. „Na rozdíl od Melindy není Amy studentka. Je profesionální ošetřovatelka. Starala se o pana Nicholsona ve všední dny. Taky ho každý den chodily navštěvovat jeho dvě dcery.“

Hunter zvedl obočí.

„Ty ještě nikdo nekontaktoval.“

„Takže tu oběť žila sama?“

„Přesně tak. Byl šestadvacet let ženatý, ale manželka mu zahynula před dvěma roky při autonehodě.“ Garcia vrátil zápisník do kapsy. „Tělo je nahore.“ Ukázal ke schodům.

Cestou nahoru si Hunter dával pozor, aby nenarušil práci forenzních agentů. Odpočívadlo v prvním patře připomínalo čekárnu: dvě židle, dvě kožená křesla, malá knihovnička, stojan na časopisy a příborník pokrytý elegantními rámečky s fotografiemi. Slabě osvětlená chodba pokračovala hlouběji do domu a ke čtyřem ložnicím a dvěma koupelnám. Garcia vedl Huntera až k posledním dveřím na pravé straně a zastavil se u nich.

„Vím, že už jsi viděl spoustu odporných věcí, Roberte. Bůhví, že já taky.“ Položil ruku v latexové rukavici na kliku. „Ale tohle... ani v nejhorším snu.“ Otevřel dveře.

Hunter se zastavil u otevřených dveří velké ložnice. Jeho oči vnímaly scenérii, kterou měl před sebou, ale logickému uvažování činilo potíže ji brát na vědomí.

Uprostřed severní stěny stálo dvojité lůžko s nastavitelným roštem. Napravo od něj uviděl malou kyslíkovou bombu a masku na dřevěném nočním stolku. Prostor v nohách postele zabíral invalidní vozík. Také tu byl starožitný prádelník, mahagonový psací stůl a velká policová stěna u zdi naproti posteli. V jejím středu se nalézal televizor s plochou obrazovkou.

Hunter vydechl, ale nepohnul se, nemrkl okem, nepronesl ani slovo.

„Kde začneme?“ zašeptal Garcia po jeho boku.

Všude byla krev – na posteli, na podlaze, na koberci, na stěnách, na stropě, na závěsech a na většině nábytku. Na lůžku leželo tělo pana Nicholsona. Nebo aspoň to, co z něj zbylo. Obě nohy a obě ruce mu někdo uřezal od těla. Jedna paže byla rozsekaná v kloubech na menší kusy. Také obě chodidla byla oddělená od nohou.

Co ale zmátlo každého, kdo do této místnosti vstoupil, byla ta socha.

Na malém konferenčním stolku u okna byly odříznuté a rozsekané části těla oběti svázané a uspořádané do jakéhosi zkrvaveného, pokrouceného, nesrozumitelného tvaru.

„To se mi snad zdá,“ zašeptal Hunter sám pro sebe.

„Ani se nebudu ptát, kde jste k tomu snu přišel. Protože vím, že jste ještě nikdy nic takového neviděl, Roberte,“ ozvala se doktorka Carolyn Hoveová z protějšího rohu místnosti. „Nikdo z nás nic takového nikdy neviděl.“

Doktorka Hoveová byla vrchní soudní patologka úřadu koronera pro okres Los Angeles. Byla vysoká a štíhlá, s hlubokýma, pronikavýma zelenýma očima. Dlouhé kaštanové vlasy měla nacpané pod kapucí bílé kombinézy, plné rty a malý nosík ukrývala chirurgická maska.

Hunter jí na pár vteřin věnoval pozornost a pak se vrátil k velkým kalužím krve na podlaze. Okamžik zaváhal. Nepřipadalo v úvahu, že by mohl vstoupit do místnosti, aniž by do nich šlápl.

„To je v pořádku,“ doktorka Hoveová dala gestem jemu i Garciovi svolení vstoupit dovnitř. „Celá podlaha už je vyfotografovaná.“

Přesto se Hunter ze všech sil snažil vyhnout se krvi. Přistoupil k lůžku a k tomu, co zbylo z těla pana Nicholsona. Obličej byl pokrytý zaschlou krví. Oči byly vytřeštěné a ústa zela dokořán, jako by jeho poslední výkřik hrůzy zkameněl dřív, než z nich vyšel. Lůžkoviny, polštáře i matrace byly na několika místech rozpárané a roztržené.

„Byl zabit na téhle posteli,“ přistoupila k Hunterovi doktorka Hoveová.

Hunter se dál soustředil na mrtvolu.

„Soudě podle rozstříku a množství krve, co tu máme,“ pokračovala patoložka, „způsobil vrah oběti tolik bolesti, kolik jen mohla vydržet, než jí dovolil zemřít.“

„Vrah ho nejdřív rozřezal?“

Doktorka přikývla. „A začal po malých kouscích, aby to nebylo životu nebezpečné.“

Hunter sraštil čelo.

„Měl uřezané všechny prsty na nohou a taky jazyk.“ Zabloudila pohledem k odpudivé skulptuře vytvořené z částí těla. „Řekla bych, že to bylo hotové předtím, než ho rozčtvrtil.“

„Byl v domě sám?“

„Ano,“ odpověděl Garcia. „Melinda, ta studentka ošetřovatelství, kterou jsi viděl dole, tu tráví víkendy, ale spí v domku pro hosty nad garáží. Podle ní dcery pana Nicholsona přicházely každý den a bývaly u něj dvě hodiny, někdy i víc. Včera večer odcházely kolem deváté. Melinda ho uložila ke spánku a dokončila úklid v domě, pana Nicholsona opustila kolem jedenácté. Vrátila se do domku pro hosty a zůstala vzhůru až do půl čtvrté ráno, učila se na zkoušku.“

Pro Huntera nebylo těžké pochopit, proč ošetřovatelka vůbec nic neslyšela. Garáž byla vzdálená od hlavní budovy asi dvacet metrů. Pokoj, v němž teď stáli, byl až v nejzadnější části domu, poslední dveře v chodbě. Okna směřovala na opačnou stranu, než se nalézala garáž. I kdyby tu uspořádali mejdan, nemohla by to slyšet.

„Žádný zvonek pro případ nouze?“

Garcia ukázal na jeden ze sáčků s důkazy v koutě místnosti. Uvnitř byl kousek elektrického drátu s tlačítkem na konci. „Drát byl přestřipnutý.“

Hunter se pozorně soustředil na cákance krve po celé posteli, nábytku a sousední stěně. „Našla se zbraň?“

„Ne, zatím ne,“ odvětil Garcia.

„Rozstřík krve a zubatý okraj způsobených zranění nasvědčují tomu, že vrah použil nějaký elektrický řezací nástroj,“ pronesla doktorka Hoveová.

„Jako motorovou pilu?“ zeptal se Garcia.

„Možné to je.“

Hunter zavrtěl hlavou. „Motorová pila by byla moc hlučná. Moc riskantní. To poslední, oč vrah stál, bylo někoho přivolat dřív, než bude hotový. Řetězová pila se taky hůř ovládá, zvlášť když vám jde o přesnost.“ Ještě chvíli zkoumal pohledem tělo i postel, pak poodstoupil a zamířil ke konferenčnímu stolku a morbidní skulptuře.

Obě uříznuté paže pana Nicholsona byly nemotorně zkroucené a ohnuté v zápěstích, čímž tvořily zřetelné, ale nesmyslné tvary. Chodidla byla odříznutá a absurdně svázaná s pažemi a rukama. Všechno to drželo pohromadě pomocí kusů tenkého, ale pevného kovového drátu. Pomocí drátu bylo také připevněno několik uříznutých prstů z nohou k okrajům obou dílů sochy. Nohy ležely vedle sebe a tvořily základnu skulptury. Všechno bylo samá krev.

Hunter to zvolna obcházel a snažil se zaznamenat každičký detail.

„Ať je to, co chce,“ ozvala se doktorka Hoveová, „nedá se to poskládat za pár minut. Chce to čas.“

„A jestli si vrah dával na čas, aby to poskládal,“ dodal Garcia a přistoupil o něco blíž, „musí to něco znamenat.“

Hunter o pár kroků ucouvl a zadíval se na makabrozní dílo z dálky. Neviděl v něm žádný význam.

„Myslíte, že vaše laborka dokáže vytvořit repliku v životní velikosti?“ zeptal se doktorky Hoveové.

Pod chirurgickou maskou zakroutila ústy ze strany na stranu. „Nevím, proč by to nešlo. Už je to vyfotografované, ale zavolám fotografa zpátky a požádám ho, aby udělal snímky ze všech úhlů. Laborka to určitě dokáže.“

„Jdeme na to,“ řekl Hunter. „Teď a tady to nevyřešíme.“ Otočil se k protější stěně a ztuhl. Byla tak pokrytá krví, že si toho málem ani nevšiml. „Co to proboha má být?“

Garciův pohled sklouzl k Hunterovi a pak zpátky ke stěně. Těžce vzdychl.

„To... je nejhorší noční můra na světě.“

Doktorka Hoveová si stáhla chirurgickou masku a obrátila se ke Garciovi. „On to neví?“

Hunter zvedl obočí.

Garcia si rozeplnul zip kombinézy a sáhl opět do kapsy pro zápisník. „Povím ti, co jsme zatím zjistili, ale abys to plně pochopil, musíme se vrátit do včerejšího odpoledne.“

„Tak jo.“ V Hunterovi procítl zájem.

Garcia četl. „Starší dcera pana Nicholsona, Olivia, sem přišla kolem páté hodiny odpoledne. Její mladší sestra Allison dorazila půl hodiny po ní. Navečeřely se s otcem a dělaly mu společnost až asi do devíti, kdy obě odešly. Potom ošetřovatelka Melinda pomohla panu Nicholsonovi do koupelny a pak ho uložila do postele, jako každý víkendový večer. Trvalo mu asi půl hodiny, než usnul. Ani se od něj nehnula.“ Garcia ukázal na křeslo z druhé strany postele. „Seděla tamhle. Měla s sebou několik učebnic.“ Otočil stránku v zápisníku. „Melinda pak zhasla světla, vyprázdnila dole v kuchyni myčku a kolem jedenácté se odebrala do svého pokoje v domku pro hosty.“

Hunter přikývl a jeho pozornost se znovu vrátila ke stěně.

„Už to bude,“ řekl Garcia. „Melinda si pamatuje, že zamkla a zkontrolovala všechny dveře, včetně zadních dveří v kuchyni, ale nemůže tvrdit totéž o oknech. Když jsem dnes ráno přišel, dvě okna v přízemí byla nezajištěná, jedno v pracovně a jedno v kuchyni. Výjezdovka tvrdí, že se ničeho ani nedotkla.“

„Takže je dost možné, že okna byla otevřená celou noc,“ poznamenal Hunter.

„S největší pravděpodobností ano.“

Hunter pohlédl na posuvné skleněné balkónové dveře.

„Ty zůstaly dokořán,“ vysvětloval Garcia. „Zřejmě bývá v tomhle pokoji trochu dusno, zvláště v létě. Pan Nicholson neměl rád klimatizaci. Balkón je obrácený do zahrady a k bazénu. Problém je, že celá vnější zeď je pokrytá svlačcem – jak pravděpodobně víš, nejběžnější popínavou rostlinou v Kalifornii. Dřevěný špalír, po kterém se pne, je dost pevný,

aby po něm mohl člověk vyšplhat. Nebylo by těžké dostat se do téhle místnosti ze zahrady.“

„Forenzní projde celou zahradu a balkón, jen co bude hotový vnitřek domu,“ dodala doktorka Hoveová.

„Kolem půlnoci,“ pokračoval Garcia ve čtení ze zápisníku, „si Melinda uvědomila, že tady v pokoji zapomněla jednu učebnici. Vrátila se do domu, otevřela hlavní dveře a vydala se nahoru.“ Garcia předem uhádl následující dvě Hunterovy otázky a zodpověděl je dřív, než zazněly. „Ano, domovní dveře byly zamčené. Pamatuje si, že je odemykala klíčem. A ne, nevšimla si ničeho divného, když se vrátila do domu. Ani žádných zvuků.“

Hunter přikývl.

„Melinda vyšla znovu nahoru,“ navázal Garcia, kde přestal, „a protože nechtěla pana Nicholsona rušit a přesně věděla, kde nechala učebnici...,“ ukázal na mahagonový psací stůl, přistrčený ke zdi, „tam na tom stole, vůbec nerozsvěcela. Jenom po špičkách vešla do místnosti, sebrala knihu a po špičkách se zase odplížila.“

Hunterův pohled zabloudil zpět k zakrvácené zdi vedle lůžka a srdce mu poskočilo, protože Garciovo líčení toho, co se událo, mu konečně začínalo dávat smysl.

„Melinda dnes ráno zaspala budík,“ mluvil dál Garcia. „Vstala, co nejrychleji se připravila a uháněla zpátky sem. Prý otvírala domovní dveře v 8.43 ráno. Podívala se na hodinky.“ Garcia zavřel zápisník a vrátil ho do kapsy. „Šla rovnou nahoru, a když vstoupila do ložnice, uvítalo ji nejen to, co tady vidíš, ale taky tenhle vzkaz od toho, kdo byl v místnosti.“ Znovu ukázal na stěnu.

Přes všechny stříkance bylo velkými, krvavými písmeny napsáno: „DOBŘE ŽE JSI NEROZSVÍTILA.“

V místnosti zavládlo rozpačité ticho. Hunter udělal dva kroky směrem ke stěně a dlouhou chvíli pozoroval slova i písmo.

„Čím to vrah napsal, kusem hadru namočeným v krvi?“ zeptal se.

„Taky bych hádala,“ souhlasila doktorka Hoveová. „Ale zítra nebo pozítří nám to forenzní laboratoř poví přesněji.“ Odvrátila se od stěny zpátky k lůžku. Hlas se jí zachvěl nevolí. „Tohle je k nevíře, Roberte. Na takovém případě jsem ještě nikdy nepracovala. Vrah tu strávil několik hodin, nejdřív oběť mučil, pak čtvrtil. Nejen to, ale taky potom vytvořil tuhle věc.“ Ukázala na krvavou sochu. „A ještě si našel čas nechat po sobě takovýhle vzkaz.“ Pohlédla na Garcii. „Jakže je ta holka stará? Ta studentka?“

„Třiadvacet.“

„Zrovna vy víte ze všech nejlíp, Roberte, že bude potřebovat měsíce, možná léta psychoterapie, než se z toho dostane, pokud vůbec někdy. Vrah tu byl, když se vrátila pro knihu. Kdyby byla sáhla po vypínači, měli bychom tu dvě mrtvolky a ona by patrně tvořila součást té groteskní věci.“ Znovu ukázala na sochu. „Její kariéra ošetřovatelky skončila dřív, než začala, psychickou stabilitu má otřesenou nadosmrti. A noční můry a bezesné noci ještě ani nezačaly. A vy víte z první ruky, jak to člověka ničí.“

Hunterova insomnie nebyla žádné tajemství. Začal jí trpět v sedmi letech, hned poté, co ho rakovina připravila o matku.

Hunter se narodil jako jedináček velmi chudým, pracujícím rodičům v Comptonu, nevalné čtvrti na jihu Los Angeles. Jelikož kromě otce neměl žádné příbuzné, bylo pro něj zvládnutí matčiny smrti velmi obtížným úkolem, na který byl sám. Stýskalo se mu po ní tolik, až to fyzicky bolelo.

Po pohřbu se začal bát svých snů. Pokaždé když zavřel oči, viděl matčin obličej. Viděl ji plačící, svíjející se bolestí, žadonící o pomoc, modlící se o smrt. Viděl její kdysi svěží a zdravé tělo tak zbavené života, tak vetché a slabé, že už se nedokázala vlastními silami ani posadit. Viděl obličej, jenž kdysi býval krásný, s nejzářivějším úsměvem, co kdy spatřil, proměněný během těch posledních několika měsíců k nepoznání. Ale pořád to byla tvář, kterou nikdy nepřestal milovat.

Spánek se stal vězením, odkud toužil uniknout stůj co stůj. Insomnie se

stala logickým řešením, jež si jeho tělo našlo, aby se vypořádalo se strachem a přízračnými sny, které přicházely v noci. Jednoduchý obranný mechanismus.

Hunter neměl doktorce Hoveové co odpovédět.

„Kdo je pro všechno na světě něčeho takového schopen?“ S odporem potřásla hlavou.

„Někdo, kdo má v sobě spoustu nenávisti,“ odvětil Hunter tiše.

Pozornost všech přítomných se odtrhla od místnosti, když zezdola zazněly hlasité výkřiky. Ženský hlas, v němž rychle sílila hysterie. Hunter s obavou pohlédl na Garcii.

„Jedna z dcer,“ řekl a rychle zamířil ke dveřím. „Nechte ty dveře zavřené.“ Vyšel z místnosti, bleskurychle zdolal chodbu a dorazil ke schodům do přízemí. Pod nimi stála žena kolem třicítky, kterou zadržovali dva strážníci. Vlnité plavé vlasy měla dlouhé a rozpuštěné, splývaly jí do poloviny zad. Měla srdcovitou tvář se světle zelenýma očima, výrazné lícní kosti a špičatý nosík. Výraz v jejím obličeji vyjadřoval ryzí zoufalství. Hunter byl u ní dřív, než se jí podařilo vymanit se strážníkům.

„To je dobré,“ zvedl pravou ruku. „Já to přebírám.“

Strážníci ji pustili.

„Co se děje? Kde je otec?“ Hlas jí selhával strachem a úzkostí.

„Jsem detektiv Robert Hunter z Losangeleského policejního sboru,“ pronesl Hunter tím nejkolidnějším hlasem, na jaký se zmohl.

„Mně je jedno, kdo jste. Kde je tatínek?“ opáčila žena a pokusila se protlačit kolem Huntera.

Nenápadně ucouvl, zablokoval jí cestu. Jejich oči se na okamžik setkaly a Hunter maličko zavrtěl hlavou. „Je mi líto.“

Zavřela usazené oči a zvedla ruku k ústům. „Ach bože. Tati...“

Hunter jí dopřál chvilku času.

Zarazila se a zadívala se na Huntera, jako by jí náhle svitlo. „Proč jste tady? Proč je tu policie? Proč je všude policejní páska?“

Protože lékaři diagnostikovali Dereku Nicholsonovi smrtelnou nemoc už před čtyřmi měsíci, rodina se svým způsobem na jeho skon připravovala. Nicholsonova smrt byla očekávaná a sama o sobě dceru nepřekvapovala. Na rozdíl od všeho ostatního.

„Promiňte, nepochytil jsem vaše jméno,“ řekl Hunter.

„Olivia, Olivia Nicholsonová.“

Hunter už si všiml slabého, světlejšího proužku pokožky kolem prste-

níčku. Buď nedávno ovdověla, nebo se nedávno rozvedla. Většině vdov v Americe se nechce hned odložit snubní prsten a manželovo jméno. Olivia také působila příliš mladě na to, aby byla vdova, leda snad že by došlo k nějaké tragédii. Hunterův odborný odhad zněl – rozvedená.

„Snad bychom si mohli promluvit někde, kde bychom měli větší soukromí, slečno Nicholsonová,“ navrhl Hunter a ukázal směrem k obývacímu pokoji.

„Můžeme mluvit tady,“ odvětila vzpurně. „Co se tu děje? Co to má znamenat?“

Hunterův pohled zabloudil ke dvěma strážníkům na úpatí schodů, kteří pozorně naslouchali. Oba hbitě pochopili náznak a vzdálili se k domovním dveřím. Hunter se znovu zaměřil na Olivii.

„Váš otec nepodlehł své nemoci.“ Počkal, až Olivia plně vstřebá jeho slova, a teprve pak pokračoval. „Byl zavražděn.“

„Cože? To je... to je směšné.“

„Prosím, pojďme si někam sednout,“ naléhal Hunter.

Olivia vydechla a do očí jí znovu vhrkly slzy. Konečně podlehla a následovala Huntera do obývacího pokoje. Hunter ji nechtěl brát do místnosti, kde čekala mladá ošetrovatelka.

Olivia usedla do světle hnědého křesla k oknu. Hunter zaujal místo na pohovce proti ní.

„Přála byste si sklenici vody?“ nabídl jí.

„Ano, prosím.“

Hunter počkal u dveří, až jim strážník přinese dvě sklenice vody. Jednu podal Olivii, která ji vyprázdnila velkými doušky.

Hunter znovu usedl a klidným hlasem vysvětlil, že v časných ranních hodinách někdo získal přístup do domu a do ložnice pana Nicholsona.

Olivia se nepřestávala trást ani plakat, a pochopitelně se na všechno vyptávala.

„Nevíme, proč byl váš otec zavražděn. Nevíme, jak pachatel vstoupil do domu. Momentálně máme tunu otázek a žádné odpovědi. Ale uděláme všechno, co je v našich silách, abychom je našli.“

„Jinými slovy nemáte tušení, co se tu odehrálo,“ zaútočila hněvivě.

Hunter zůstal zticha.

Olivia vstala a začala přecházet po místnosti. „Já to nechápu. Kdo by chtěl tatínka zabít? Měl rakovinu. On... už umíral.“ Oči se jí znovu naplňily slzami.

Hunter pořád neříkal nic.
„Jak?“ zeptala se.
Hunter na ni pohlédl.
„Jak byl zavražděn?“
„Budeme muset počkat na koronerův pitevní nález, abychom s jistotou určili příčinu smrti.“
Olivia sraštila čelo. „Tak jak víte, že byl zavražděný? Byl zastřelený? Ubodaný? Uškrcený?“
„Ne.“
Zatvářila se užasle. „Tak jak to víte?“
Hunter vstal a přistoupil k ní. „Víme to.“
Vrátila se pohledem ke schodišti. „Chci jít nahoru do jeho pokoje.“
Hunter jí jemně položil ruku na levé rameno. „Prosím, věřte mi, slečno Nicholsonová. Návštěva toho pokoje nezodpoví žádnou z vašich otázek. Ani vám neuleví od bolesti.“
„Proč? Chci vědět, co se mu stalo. Co přede mnou tajíte?“
Hunter okamžik váhal, ale věděl, že dcera mrtvého má právo to vědět.
„Jeho tělo bylo znetvořeno.“
„Panebože!“ Obě ruce jí vylétly k ústům.
„Je mi známo, že jste tu vy a vaše sestra včera večer byly. Večeřely jste s otcem, že?“
Olivia se třásla tak silně, že stěží dokázala přikývnout.
„Prosím,“ řekl Hunter. „Ať je to poslední vzpomínka, kterou na otce máte.“
Olivia propukla v zoufalý vzlykot.

Hunter a Garcia se vrátili do své kanceláře v pátém poschodí policejní správní budovy ve West 1st Street uprostřed odpoledne. PSB byla nový operační štáb Losangeleského policejního sboru; nahradila téměř šedesátiletou budovu Parkerova centra.

Poté, co se k ní zpráva donesla, kapitánka Barbara Blakeová rovněž přišla do práce, ačkoli měla volný den, a čekala na oba detektivy s množstvím otázek.

„Je to pravda, co jsem slyšela?“ zeptala se a zavřela za sebou dveře. „Někdo oběť rozčtvrtl?“

Hunter přikývl a Garcia jí podal hromádku fotografií.

Barbara Blakeová byla kapitánkou Divize loupeží a vražd už tři roky. Bývalý kapitán William Bolter ji vybral osobně a jeho výběr posvětil tehdejší starosta Los Angeles; netrvalo dlouho a získala si reputaci praktické velitelky s ocelovou pěstí. Blakeová byla zajímavá žena – elegantní, atraktivní, s dlouhými černými vlasy a chladnými tmavými očima, jejichž upřený pohled stačil k tomu, aby se většina lidí zachvěla. Nedala se snadno zastrašit, nenechala si od nikoho nic diktovat a nevadilo jí rozčilit mocné politiky či vládní činníky, pokud potřebovala konat svou práci.

Kapitánka Blakeová zalistovala fotografiemi, přičemž byl výraz v jejím obličejí s každým snímkem ustaranější. Když se dostala k poslednímu, zarazila se a zatajila dech.

„Co je proboha tohle?“

„Taková... skulptura,“ odpověděl Garcia.

„Vyrobená z... částí těla obětí?“

„Přesně tak.“

Následujících několik vteřin panovalo v místnosti ticho.

„Má to něco znamenat?“ zeptala se kapitánka Blakeová.

„Ano, něco to znamená,“ odvětil Hunter. „Jenom ještě nevíme co.“

„Jak si můžete být tak jistý, že to něco znamená?“

„Protože když chcete, aby byl někdo mrtvý, přijdete k němu a zastřelíte ho. Neriskujete čas, potřebný k tomu, abyste udělala něco jako tohle, pokud celé vaše konání nemá určitý význam. A když po sobě pachatel

nechá něco takhle signifikantního, obvykle to dělá proto, že se snaží komunikovat.“

„S námi?“

Hunter pokrčil rameny. „S někým. Budeme muset přijít na to, jaký význam to má, než se to dozvíme.“

Pozornost kapitánky Blakeové se znovu soustředila na fotografii. „Takže to by znamenalo, že nešlo o nic nahodilého. Vrah tu věc neposkládal jen v návalu okamžité sadistické inspirace?“

Hunter zavrtěl hlavou. „To je hodně nepravděpodobné. Řekl bych, že vrah přesně věděl, co udělá s částmi těla Dereka Nicholsona, ještě než ho zabil. Taky přesně věděl, které části těla potřebuje. A přesně věděl, jak bude ten jeho hororový výtvar vypadat, až bude hotový.“

„Skvělé.“ Odmlčela se. „A co znamená *tohle*?“ Kapitánka jim ukázala snímek krvavého vzkazu, napsaného na zdi.

Garcia jí popsal průběh celé události. Když skončil, kapitánce Blakeové se nedostávalo slov, což pro ni bylo zcela netypické.

„Co to tu sakra máme, Roberte?“ pronesla nakonec. Vrátila hromádku fotografií Garciovi.

„Nevím, kapitánko.“ Hunter se opřel o svůj psací stůl. „Derek Nicholson byl šestadvacet let veřejným žalobcem státu Kalifornie. Dostal za mříže spoustu lidí.“

„Myslíte, že by to mohla být pomsta? Koho sakra poslal do vězení? Lucifera a bandu pachatelů Texaského masakru motorovou pilou?“

„Nevím, ale od toho budeme muset začít.“ Hunter pohlédl na Garcii. „Potřebujeme seznam všech, které Nicholson poslal za mříže – vrahy, pachatele pokusů o vraždu, násilníky a tak dále. Přednostně prověříme všechny, kteří si odpykali trest, byli propuštěni na podmínku nebo složili kauci v uplynulých...“ okamžik o tom uvažoval, „patnácti letech... a taky podle závažnosti trestného činu. První přijdou na řadu ti, které dal zavřít za jakýkoli typ sadistických zločinů.“

„Nasadím na to vyšetřovací tým,“ potvrdil Garcia, „ale je neděle. Dřív než asi tak zítra večer nic mít nebudeme.“

„To je v pořádku. Taky budeme muset udělat křížovou kontrolu všech jmen, která dostaneme, se seznamem jejich nejbližších příbuzných, členů gangů a tak podobně; každého, kdo by teoreticky byl schopen jít po Dereku Nicholsonovi, aby se pomstil za někoho jiného. Existuje pravděpodobnost, že by mohlo jít o nepřímou pomstu. Možná že dotyčný, kte-

rého Nicholson poslal do vězení, tam ještě je... Anebo možná zemřel ve věznici a někdo venku zatoužil po odvetě.“

Garcia přikývl.

Hunter sáhl po hromádce fotografií a rozprostřel je po svém stole. Zastavil se pohledem na snímku sovitury.

„Jak to dal pachatel dohromady?“ zeptala se kapitánka a stoupla si ke stolu vedle Huntera.

„Upevnil jednotlivé kusy drátem.“

„Drátem?“

„Přesně tak.“

Sklonila se a znovu studovala snímek. Náhle jí po celém těle přejel mráz. „A jak máme podle vás přijít na to, co ta věc znamená? Čím víc se na to dívám, tím mi to připadá ujetější a nesrozumitelnější.“

„Forenzní laboratoř nám vytvoří přesnou repliku. Mohli bychom povolat pár expertů a zjistit, jestli z toho něco nevyčtou.“

Za všechna svá léta u policejního sboru viděla kapitánka Blakeová mnoho nepředstavitelných věcí, pokud šlo o vrahy, ale nikdy nic takového jako tohle. „Viděl jste někdy takovéhle místo činu, nebo jste aspoň o nějakém podobném slyšel?“ zeptala se.

„Vím o případu, kde vrah maloval krví oběti obraz na malířské plátno,“ nadhodil Garcia, „ale tohle je úplně jiná liga.“

„Já jsem nikdy o ničem takovém neslyšel ani nečetl,“ přiznal Hunter.

„Mohla být obět vybraná náhodně?“ zeptala se kapitánka Blakeová a projížděla přitom pohledem poznámky, které načrtl Garcia. „Chci říct, mně připadá, že pro vraha byl nejdůležitější sadismus jeho činu a vytvoření té groteskní věci, ne obět sama. Vrah si možná vybral Nicholsona, protože byl snadný cíl.“ Otočila stránku v Garciově zápisníku. „Derek Nicholson měl rakovinu v terminálním stadiu. Byl slabý a prakticky upoutaný na lůžko. Zcela bezbranný. Nemohl rvát o pomoc, ani kdyby mu vrah dal megafon. A byl v domě sám.“

„Na tom, co kapitánka říká, něco je,“ souhlasil Garcia a nakláněl hlavu ze strany na stranu.

„To neberu,“ Hunter odstoupil od stolu a přistoupil k otevřenému oknu. „Derek Nicholson byl snadný cíl, s tím souhlasím, ale ve městě jako Los Angeles je habaděj ještě snadnějších cílů – tuláci, bezdomovci, narkomani, prostitutky... Kdyby vrahovi bylo jedno, kdo mu padne za obět, proč by riskoval vloupání do domu losangeleského prokurátora a trávil

tam hodiny konáním toho, co udělal? Navíc nebyl v domě *úplně* sám. Ošetřovatelka byla v domku pro hosty nad garáží, vzpomínáte si? A jak víme...,“ poklepal na fotografii vzkazu na zdi, „... vraha překvapila. Zaplatpámbu, že nerozsvítila.“ Hunter se obrátil čelem do místnosti. „Věřte mi, kapitánko, vrah chtěl právě tuhle oběť. Toužil po smrti Dereka Nicholsona. A chtěl, aby před smrtí trpěl.“

Místo aby si zahrál volejbal na Venice Beach nebo sledoval utkání Lakers, strávil Hunter zbytek dne pečlivým studiem všech fotografií z místa činu, přičemž mu v hlavě pořád naskakovala jediná otázka:

Co pro všechno na světě znamená ta socha?

Rozhodl se pro návrat do domu Dereka Nicholsona.

Tělo spolu s morbidní skulpturou odvezli do koronerova úřadu. Zbyl jen smutný dům bez života, plný žalu, zármutku a strachu. Posledních několik hodin života Dereka Nicholsona se rozstříklo po celém jeho pokoji a všechno, co tu zbylo, vypovídalo jen o jediném – o příšerné bolesti.

Hunter se zadíval na vzkaz, který vrah nechal na zdi, a cítil, jak se v něm šíří prázdnota. Vrah připravil Dereka Nicholsona o život a přitom zničil tři další – životy obou Nicholsonových dcer a mladé ošetřovatelky.

Daktyloskopové sejmuli v domě otisky nejméně čtyř různých osob, ale analýza den dva potrvá. Také sebrali nahoře v pokoji několik vlasů a vzorků vláken. Ani po hodinách zkoumání těchto nálezů, zahrady a špa-líru na venkovní zdi u pokoje Dereka Nicholsona nic neměli. Neexistovaly žádné známky násilného vniknutí. Žádná okna nebyla rozbitá, žádné západky poškozené, do žádných dveří ani zámků se nikdo nedobýval násilím, ale na druhé straně, víkendová ošetřovatelka Melinda Wallisová si nemohla vzpomenout, jestli zamkla zadní dveře. Dvě okna v přízemí zůstala přes noc nezajištěná a balkónové dveře do pokoje pana Nicholsona byly otevřené dokořán.

Hunter se pokusil s Melindou Wallisovou promluvit, ale Garcia měl pravdu, psychicky se uzavírala. Její mozek se pracně snažil vypořádat se šokem z nálezů těla Dereka Nicholsona v pokoji zalitým krví, ale nejen to, mysl se také ze všech sil pokoušela zaštitit ji před vědomím, že byla sama jen o vlásek vzdálena smrti.

Hunter strávil celou dobu po návratu do domu studiem pokoje v patře; hledal nápovědi, které mu předtím mohly uniknout. Nenašel nic, co by už nenalezl laboratorní tým, ale ta šílená scénérie byla víc než znepokojivá. Vypadalo to, jako by si vrah dal záležet, aby zacákal krví celou místnost.

Vzkaz, zanechaný na zdi, nebyl součástí původního plánu, nýbrž improvizovaným projevem naparovačného vzdoru. Celá scéna působila jako výkladní skříň vrahova hněvu a nepřičetnosti, a to Hunterovi vadilo.

Než se Hunter dostal zpátky do svého bytu, setmělo se. Zavřel za sebou dveře a opřel se o ně unaveným tělem. Přelétl pohledem setmělý a osamělý obývací pokoj a v duchu zvažoval, je-li opravdu dobrý nápad zůstat dnes večer doma.

Hunter žil sám, bez manželky, bez přítelkyň. Nikdy nebyl ženatý a vztahy, které měl, moc dlouho nevydržely. Tlaky, jež náležely k jeho zaměstnání, a zápal, který jeho práce vyžadovala, pokaždé přesahovaly schopnost pochopení ze strany většiny žen. Nevadilo mu být sám. Nevadilo mu ani bydlet sám. Ale poté, co strávil většinu dne obklopený smrtí a stěnami potřísněnými krví, byla osamělost jeho malého bytu to poslední, co potřeboval.

Losangeleský noční život patří k nejčilejším a nejzajímavějším na světě; spektrum možností sahá od přepychových a trendy nočních klubů, kde se potkávají nejslavnější celebrity, až po tematické bary a sešlé, slizké undergroundové podniky, kam se chodí bavit magoři. Ať se ocitnete v jakékoli náladě, v Los Angeles určitě najdete místo, které jí bude vyhovovat.

Hunter se vydal do rockového baru U Jaye, zapadáku vzdáleného pouhé dva bloky od jeho bydliště. Byl to jeden z jeho nejmilejších pijáckých podniků, měli tam ohromný výběr skotské, jukebox nabitý rockovou muzikou a přívětivý, čiperný personál.

Hunter si sedl k baru a objednal si dvojitou dávku dvanáctileté Glen-Dronach se dvěma kostkami ledu. Single-malt skotská whisky byla jeho největší vášeň, a i když to párkrát přehnal, uměl ocenit její vůni a kvalitu, místo aby se prostě jen opíjel.

Hunter usrkl whisky a nechal si v ústech rozvíjet hladkou oříškovou, dubovou chuť. V baru bylo dost rušno a po tom, co dnes viděl, byl rád, že je mezi lidmi, kteří se smějí a baví.

Skupina čtyř žen, sedící u stolu nejbliž od Huntera, probírala nejhorší seznamovací věty, s nimiž se kdy která z jejich členek setkala.

„Jednou večer jsem byla v baru v Santa Monice,“ vyprávěla nakrátko ostříhaná blondýna, „a přišel ke mně takový plešatý chlápek a povídá...“ nasadila barytonový hlas: „*Holčičko, nejsem žádný Fred Flintstone, ale předvedu ti dobu kamennou!*“

Dvě vteřiny omráčeného ticha u stolu vystřídal hlasitý smích.

„To je teda pitomec,“ promluvila nejmladší z nich. „Ale já mám něco lepšího. Minulý víkend jsem byla na Sunset Boulevard a někdo ke mně přišel za bílého dne, na ulici, a povídá: ‚Zlato, ty se určitě jmenuješ Gillette, páč jsi to nejlepší, co chlap může mít.‘“

Skupina se znovu rozesmála.

„Tak jo, tak jo,“ zvolala dlouhovlasá bruneta, „to si zaslouží medaili. Něco tak ubohého jsem v životě neslyšela.“

Hunter souhlasil a pro sebe se usmál. Byl to jeho první úsměv za celý den.

„Ještě jednu?“ zeptal se Emilio, mladý portorický barman, a ukázal na Hunterovu prázdnou sklenici.

Hunterova pozornost se přesunula od čtveřice žen k Emiliovi a pak ke sklence. Byl unavený, ale věděl, že kdyby se teď vrátil domů, neusne. Stejně skoro nespál. O to se postarala jeho insomnie.

„Jasně, proč ne.“

Emilio mu nalil další dvojitou a vhodil do sklenice ještě jednu kostku ledu. Hunter sledoval, jak praská, když naráží o světle hnědavou tekutinu. Muž, sedící na konci baru v odrbaném šedém obleku, vyloudil hrdelní kuřácký kašel a Hunterovy myšlenky se vrátily k Dereku Nicholsonovi a k případu. Proč zabíjet někoho, kdo už beztak umírá na rakovinu plic? Měsíc, nejvýš snad dva, a rakovina by ho stejně dorazila. Ale vrah nemohl... nemohl to dopustit. Smrtící úder chtěl zasadit sám. Chtěl se dívat Nicholsonovi do očí, když umíral. Chtěl si hrát na Boha.

Hunter usrkl nápoje a zavřel oči. Měl z toho případu špatný pocit. Opravdu špatný pocit.

Ve městě jako Los Angeles nejsou násilné trestné činy nic výjimečného. Po pravdě řečeno, jsou víceméně běžné. Není tudíž žádné překvapení, že průměrný losangeleský soudní patolog má v průběhu roku stejně napilno jako doktor na pohotovosti. Práce se kupí jako sníh a všechno musí běžet podle rozpisu. I při urgentním požadavku trvalo celý den, než mohla doktorka Hoveová zahájit pitvu těla Dereka Nicholsona.

Hunterovi se podařilo spát jen čtyři hodiny. Ráno ho pálily oči a bolest hlavy, číhající v zátylku, byla typická pro spánkovou kocovinu. Zkušenost mu sdělovala, že neexistuje způsob, jak se toho zbavit. Patřilo to k jeho životu už víc než třicet let.

Hunter se připravoval k odchodu do PSB, když mu doktorka Hoveová volala, že je konečně hotová s pitvou Dereka Nicholsona.

V půl osmé ráno zdolal deset kilometrů od svého bytu k Úřadu koronera okresu Los Angeles v North Mission Road za rovných sedmnáct minut. Garcia přijel sotva minutu před ním a čekal na Huntera na parkovišti. Byl čistě oholený a vlasy měl ještě mokré ze sprchy, ale kruhy pod očima byly se svěžím ranním zevnějškem v přímém rozporu.

„Musím ti říct, že se na to netěším,“ uvítal Garcia Huntera, jen co vystoupil z auta.

Hunter na něj zvědavě pohlédl. „Těšíš se snad někdy na něco, když vstupuješ do téhle budovy?“

Garcia se zadíval na starou nemocnici, proměněnou v márnici. Budova byla architektonicky působivá. Průčelí tvořila elegantní kombinace červených cihel a světle šedých překladů. Velkorysé schodiště k hlavnímu vchodu ještě víc přispívalo k eleganci stavby, jež by se snadno dala považovat za tradiční evropskou univerzitní budovu. Krásná skořápka pro dům, v němž končí tolik mrtvých.

„Na tom něco je,“ připustil Garcia.

Doktorka Hoveová čekala oba detektivy u vchodu pro personál na pravé straně budovy. Vlasy měla sepnuté do konzervativního drdlou v týle. Nebyla nalíčená a bělma očí měla dost zarudlá, aby to naznačovalo, že se taky moc nevyspala.

Pozdravili se navzájem prostým kývnutím hlavy a Hunter s Garciou ji mlčky následovali do dlouhé a jasné osvětlené chodby. V tuhle ranní dobu nebyl nikdo kolem, což spolu s prázdnými bílými stěnami a dokonale čistými vinylovými podlahami působilo ještě zlověstnějším dojmem.

Na konci chodby sešli po schodech do suterénu a dál pokračovali kratším a ne tak dobře osvětleným koridorem.

„Použila jsem náš speciální pitevní sál,“ řekla doktorka, když dorazili k posledním dveřím napravo.

Speciální pitevní sál číslo 1 se obvykle používal k posmrtnému ohledání těl, která z toho či onoho důvodu mohla představovat nějaké veřejné ohrožení – nákazu vysoce infekčními virovými chorobami, působení radioaktivních materiálů, kontaminaci chemickými bojovými látkami a tak dále. Místnost měla vlastní samostatný systém databáze a chladicí zařízení. Těžké dveře byly zajištěné elektronickým zámekem se šestimístnou kombinací. Sál se také někdy používal při vyšetřování vražd, které mohly budit zvýšený zájem – bezpečnostní opatření, jehož účelem bylo zabránit, aby se citlivé informace nedostaly k novinářům a jiným nežádoucím osobám. Hunter už v něm byl mnohokrát.

Doktorka Hoveová vyfukala kód na nástěnné kovové klávesnici a těžké dveře se s bzučením otevřely.

Všichni vstoupili do velké a mrazivě studené místnosti. Osvětlovaly ji dvě řady zářivek, ubíhajících po celé délce stropu. Hlavnímu prostoru dominovaly dva ocelové stoly, jeden pevný, druhý na kolečkách. U stěny plné chladicích boxů s malými, čtvercovými, zrcadlově naleštěnými dvířky stál modrý hydraulický zvedák. Oba pitevní stoly byly pokryté bílými prostěradly.

Doktorka Hoveová si navlékla nový pár latexových rukavic a přistoupila k tomu, který byl vzdálenější od dveří.

„Tak jo, ukážu vám, co jsem zjistila.“

Garcia nedočkavě přešlápl a Hunter sáhl po chirurgické masce. Nebál se kontaminace, ale vadil mu výrazný pach, který patřil ke každé pitevně – jako by někdo vydrhl něco shnilého silnou dezinfekcí. Zápach smrti, jenž jako by vystupoval z nitra hrobu a strašil ty, kteří dosud žijí.

„Bezprostřední příčinou smrti bylo srdeční selhání...,“ odříkávala doktorka Hoveová. Odtáhla přitom bílé prostěradlo a odhalila rozčtvrcený trup Dereka Nicholsona, „... způsobené ztrátou krve a patrně čirou bolestí. Ale chvíli vydržel.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Garcia.

„Kožní a svalová traumata nasvědčují tomu, že přišel o prsty na ruku a nohou, o jazyk a nejméně o jednu paži předtím, než mu srdce přestalo bít.“

Garcia se zhluboka nadechl a zaplašil nepříjemné chvění, které se mu usadilo na šíji.

„Měli jsme pravdu s tím pilovitým nástrojem, použitým ke všem amputacím,“ pokračovala doktorka. „Určitě šlo o něco velmi ostrého se zubatým ostřím. Ale zuby čepele nebyly tak jemné, jak by se dalo očekávat. A vzdálenost mezi nimi je rozhodně větší, než je obvyklé, pokud ji porovnáme s nástroji určenými pro klinické amputace.“

„Možná ruční truhlářská pilka?“ zeptal se Garcia.

„To si nemyslím.“ Doktorka zavrtěla hlavou. „Konzistence řezů je příliš jednotná. Několikrát se to zaseklo, ale hlavně když řezný nástroj narážil na kost, což není nic překvapivého, zvláště vzhledem k tomu, že podle mého názoru oběť vůbec nebyla pod sedativy. Toxikologie provede testy na veškeré stopy drog v těle oběti, to potrvá den, možná dva; ale bez anestézie by bolest byla nesnesitelná. I kdyby byla oběť pevně spoutaná, křičela by a ustavičně se svíjela, což by amputaci značně ztížilo.“

Garcia nasál studený vzduch skrze zařáté zuby.

„Ale udržet oběť naživu mu snad starost nedělalo. Pachatel mohl prostě usekat ruce a nohy, jak se mu zachtělo.“

„Ale neudělal to,“ poznamenal Hunter.

„Ne, neudělal,“ souhlasila doktorka Hoveová. „Vrah chtěl udržet oběť naživu co nejdéle. Toužil po jejím utrpení. Řezy byly provedené dobře a řádně.“

„Lékařské vědomosti?“ zeptal se Hunter.

„Navzdory skutečnosti, že dneska může kdekdo strávit pár hodin na internetu a opatřit si podrobné instrukce a grafy o tom, jak provádět amputaci, řekla bych, že vrah měl přinejmenším základní znalosti lékařských procedur a anatomie, ano.“ Zamířila pohledem na druhý pitevní stůl. „Sakra dobře věděl, co dělá. Podívejte se na tohle.“

Něco v chování a tónu doktorky Hoveové oba detektivy znepokojilo. Následovali ji ke druhému pitevnímu stolu.

„Nepochybuji o tom, že všechno, co se v té místnosti odehrálo, bylo naplánované, a to velmi dobře naplánované.“ Odhrnula bílé prostěradlo. Makabrázní skulptura, kterou po sobě vrah zanechal, byla rozebraná. Odřezané části těla Dereka Nicholsona ležely nyní pečlivě urovnané na studené kovové desce. Všechny byly čistě omyté od krve, jež na nich předtím ulpívala. „Nebojte se,“ řekla doktorka Hunterovi, když si všimla jeho obav. „Laboratoř pořídila dost snímků a měření, aby se dala vytvořit ta replika, kterou požadujete. Dostanete ji zítra nebo pozítří.“

Hunter a Garcia dál upírali zrak na části těla.

„Dovodila jste něco z té sochy, paní doktorko?“ zeptal se Garcia.

„Vůbec nic. A musela jsem tu věc rozebrat osobně.“ Odkáslala si. „Udělala jsem stěry zpod nehtů. Žádné vlasy ani pokožka. Jen obyčejná špína a exkrementy.“

„Exkrementy?“ zašklebil se Garcia.

„Jeho vlastní,“ potvrdila doktorka Hoveová. „Během příšerné bolesti, která doprovází amputaci bez anestézie, subjekt bezpochyby ztrácí kontrolu nad svým močovým měchýřem a střevy. A to je právě divné.“

„Co?“ otázal se Garcia.

„Byl čistý,“ řekl Hunter. „Když jsme přišli na místo činu, lůžkoviny měly být nasáklé močí a výkaly. Nebyly.“

„Vzhledem k jeho nemoci a nepohyblivosti už návštěva toalety nebyla nijak snadný úkon,“ ujala se znovu slova doktorka Hoveová, „ošetřovatelky mu pomáhaly, ale když tam nebyly, nosil pleny pro dospělé.“

„Jo, jedno balení jsme viděli v zásuvce,“ poznamenal Garcia.

„Technici našli pár špinavých plen zabalených do plastového sáčku dole v koši na odpadky.“

Garcia vytřeštil oči. „Vrah ho umyl?“

„Ani tak ne umyl, ale někdo vyhodil špinavou plenu.“

Několik vteřin nikdo nic neříkal, a tak doktorka Hoveová pokračovala. „Důvod, proč věřím, že měl vrah znalosti lékařských procedur, je ten, že

jsem našla tohle.“ Ukázala na horní část jedné z uříznutých paží hned u místa řezu. „Uviděla jsem to, teprve když jsem smyla krev z paží a nohou.“

Hunter a Garcia přistoupili blíž. Na pokožce, která vypadala jako gumová, bylo vidět slabou čáru černým fixem. Tvořila neúplný kruh kolem paže těsně u místa, kudy byl veden řez.

„U složitých lékařských procedur, jako jsou amputace, kde musí být řez vedený velmi přesně, není nijak neobvyklé, když si doktor nebo ten, kdo operaci provádí, označí správnou lokaci perem.“

„Ale to by udělal i někdo, kdo si najde informace v knize nebo na internetu, jak jste říkala, paní doktorko,“ namítl Garcia.

„To je taky pravda,“ souhlasila, „ale podívejte se na tohle.“ Vrátila se k prvnímu pitevnímu stolu a k trupu Dereka Nicholsona. Hunter a Garcia ji následovali. „Během amputace má zásadní význam, aby se jaksepatří podvázaly všechny velké cévy, jako brachiální artérie v pažích a femorální artérie v nohou, jinak by pacient vykrvácel na to šup.“

„Nebyly podvázané,“ Hunter se shýbl, aby lépe viděl. „Kontroloval jsem to na místě činu. Žádná sutura ani uzel.“

„To proto, že vrah nezastavil proudění krve vláknem, jak by to udělala většina doktorů. Brachiální artérie v pravé paži byla zasvorkovaná. Stopy je vidět pod mikroskopem. Použil lékařské kleště.“

Hunter se napřímil. „Jen v pravé paži?“

Doktorka Hoveová si upravila chirurgickou čapku. „Přesně tak. A důvod je patrně ten, že srdce oběti vypovědělo službu dřív, než vrah stihl amputovat něco dalšího. Pravda je taková, Roberte, že vrah prodlužoval život i utrpení oběti, jak jen se dalo. Ale protože neměl chirurgický tým, který by mu s tím pomáhal, musel provádět řezy co nejrychleji a nejčistěji, a co nejlépe zastavovat krvácení,“ uzavírala doktorka Hoveová.

„A víte jistě, že nemohl použít profesionální pilku podobnou těm, co se používají tady na patologii?“ naléhal Garcia.

„Ano,“ odvětila a sáhla po pilce značky Mopec, která ležela na pracovním pultu za ní. „Přenosné patologické pilky mají malé kruhové čepele s extrémně jemnými zuby.“ Ukázala jim nástroj. „Čím jemnější jsou zuby pily, tím přesnější je řez a tím snazší je prořeznout tvrdší materiály, jako jsou kosti a svaly při plně rozvinutém rigoru mortis.“

Oba detektivové si v rychlosti prohlédli pilku i její čepel.

„Ale patologická čepel není dost široká. Potřebujete něco, co projde

celou šíří části těla, která se amputuje. Kruhovité pily taky nechávají velice zřetelný řez, hladší než jiné.“

„A to tady nemáme,“ hádal Hunter.

„Kdepak. Máme tu vzorec tření. Dvě velmi ostré čepele vedle sebe, pohybující se sem a tam v opačném směru, takže vzniká efekt pily.“

Hunter jí vrátil patologickou pilku. „Chcete říct... něco jako elektrický kuchyňský nůž?“

„To si děláš srandu,“ vmísil se do hovoru Garcia.

„Přesně to podle mého vrah použil,“ prohlásila doktorka Hoveová. „Velký, silný elektrický kuchyňský nůž.“

„Prořízne kost?“ zeptal se Garcia.

„Ty nejsilnější prořízne i mraženou hovězí kýtu,“ řekla doktorka, „zvláště když mají zbrusu nové čepele.“

„Nevíme, jestli oběť měla nějaký v domě?“ zeptal se Garcia.

„Pokud ho vrah použil,“ řekl Hunter. „Nůž nepocházel z kuchyně oběti. Vrah si ho přinesl s sebou.“

„Jak to víš?“

„Protože kdyby s sebou neměl nástroj k amputaci, nasvědčovalo by to tomu, že amputace nebyly naplánované a že pachatel přišel do domu nepřipravený.“

„A to tenhle vrah rozhodně nebyl,“ dodala doktorka Hoveová. „A to mi připomíná! Aby kusy skulptury držely pohromadě, nepoužil vrah jen kovový drát, ale taky vteřinové lepidlo.“

„Vteřinovku?“ Garcia se málem zasmál.

Doktorka kývla. „Na práci fakt ideální – snadno se používá, zasychá během okamžiku, snadno ulpívá na pokožce a vytváří nadmíru pevný spoj. Ale dost mě bere, že to vypadá jako úplně nesmyslná vražda.“

„To jsou snad všechny?“ poznamenal Hunter.

„Pravda, ale já to myslím tak, že zabitím této oběti nebylo skoro ničeho dosaženo.“ Přistoupila ke kartě na západní stěně, kde byly zaneseny hmotnosti mozku, srdce, plic, jater, ledvin a sleziny zesnulého. Na pultu vedle ní spočíval plastový sáček, naplněný několika orgány oběti. Sáhla po něm a zvedla ho. „Rakovina mu víceméně sežrala plíce. Patrně by žil nanejvýš týden, možná dva. A takovéhle poškození plic znamená bolest, spoustu bolesti. Už umíral a nepředstavitelně trpěl. Proč ho takhle zabíjet?“

Nikdo nic neříkal.

Nikdo nevěděl, co říct.

Dwayne Bradley, návladní okresu Los Angeles, byl tvrdý jako žula a neměl trpělivost s nikým, kdo by třeba i jen uvažoval o porušení zákona. Bylo mu jedenašedesát, žalobcem byl třicet let a okresním návladním byl zvolen roku 2009. Poté, co nastoupil do úřadu, vyzval svůj personál, aby netrpěl žádnými obavami při pronásledování kriminálních elementů a aby usiloval o spravedlnost vždy a za každou cenu. Dwayne Bradley toto pravidlo dodržoval.

Bradley byl malý a podsaditý; zbývalo mu právě tolik vlasů, aby mu zakrývaly spánky. Buclaté tvářičky se mu rděly do syté růžova a zuřivě se natřásaly pokaždé, když o něčem s vervou diskutoval. Byl mimořádně vznětlivý, a kdyby se pořádaly soutěže v gestikulaci, Dwayne Bradley by v nich rozhodně platil za šampióna. Zkrátka vypadal jako popudlivý mafiánský don, který se rozhodl vstoupit na cestu ctnosti.

Dnes ráno nejel do svého úřadu ve West Temple Street, nýbrž vydal se místo toho do PSB a do kanceláře kapitánky Blakeové. Byl tam sotva pět minut, když na dveře zaklepal Hunter.

„Dále,“ zavolala kapitánka od svého stolu.

Hunter vstoupil do kanceláře a zavřel za sebou dveře. „Chtěla jste se mnou mluvit?“

„To já jsem s vámi chtěl mluvit,“ pronesl Bradley z kouta místnosti.

Jestliže Huntera přítomnost návladního překvapila, nedal to nijak najevo. „Dobrý den, pane okresní návladní,“ pozdravil ho Hunter zdvořilým pokynutím hlavy, ale ruku mu nepodal.

„Dobrý den, detektive.“ Bradley gesto opětoval.

Hunter na pár vteřin zalétl pohledem ke kapitánce Blakeové, pak se vrátil zpět k okresnímu návladnímu.

„No, nejsem tu, abych připravoval vás i sebe o čas zbytečnými kecy,“ přešel Bradley přímo k věci. „Všichni máme hodně práce a já to respektuji.“ Udělal efektní pauzu – síla zvyku. „Derek Nicholson. Byl jste přidělen jako hlavní detektiv k vyšetřování jeho vraždy. Vyšetřování, na které budu já *osobně* dohlížet.“ Naklonil hlavu směrem ke spisu na stole kapitánky Blakeové. „Četl jsem vaši úvodní zprávu, detektive. Taky jsem

viděl fotografie z místa činu.“ Bradley začal přecházet po místnosti. „Za třicet let práce žalobce jsem nikdy nic takového neviděl, a že jsem viděl spoustu sraček, to mi věřte. Tohle nebyla vražda. Tohle bylo bezprecedentní zvrstvení. Zbabělý, zvrácený projev nepředstavitelného násilí nějakého hajzla, který si nezaslouží označení člověk. A já sám za sebe chci pro toho šmejda trest smrti. Sakra, seženu si někde nějakou zkurvenou gilotinu jen na toho zmrda. A budu si pěkně sedět a usmívat se, až jeho hlava bouchne o podlahu.“ Tváře mu začínaly rudnout. „A co to po sobě sakra nechal za ujetost?“

Nikdo mu neodpověděl.

„Na fotografiích z místa činu je vidět totálně chaotická scenerie, což zcela odpovídá návalu zuřivosti obrovských rozměrů. Ale vaše zpráva nasvědčuje tomu, že celá ta věc byla předem naplánovaná a promyšlená. Chcete říct, že vrah měl v plánu ztratit sebekontrolu?“

„Ne,“ opáčil Hunter.

Bradley se zamračil. „Co ne?“

„Neztratil sebekontrolu.“

Bradley čekal, ale Hunter už nic dalšího neříkal. „Máte poruchu řeči? Jste schopný formulovat celé věty?“

„Ano.“

„Ano co?“ Bradley pohlédl tázavě na kapitánku Blakeovou. „Je to opravdu ten člověk, kterému jste svěřila velení při tomhle vyšetřování?“

„Ano, jsem schopný formulovat celé věty.“

„Tak prosím, jen do toho. Zformulujte si jich, kolik chcete, a rozvedte to, co jste před chvílkou uvedl.“

„Copak že jsem to uvedl?“

„Vy si ze mě snad kurva děláte srandu.“ V koutcích úst okresního návladního se začínaly pěnít sliny. „Uvedl jste, že vrah neztratil sebekontrolu.“

Hunter pokrčil rameny. „Pachatel použil k rozčtvrcení oběti neobvyklou zbraň, možná obyčejný domácí elektrický nůž. Předtím si na pažích a nohou oběti nakreslil značkovačem čáry řezu. Po nejméně jedné amputaci vrah použil chirurgické svorky nebo lékařské kleště k podvázání tepen a zastavení krvácení, čímž prodloužil život oběti o několik minut. K vytvoření té sochy potřeboval několik kusů kovového drátu a vteřinové lepidlo. A krev nebyla nikde jinde v domě, jenom v ložnici.“ Hunter se odmlčel.

Okresní návladní Bradley na něj pořád hleděl se stejným výrazem, z nějž číselo „nevím, co tím chcete říct“.

„Pachatel měl s sebou spoustu nářadí,“ vysvětlovala kapitánka Blakeová. „Vstoupil do toho domu kompletně připravený na to, co udělal. Vzhledem k obrovskému množství krve na místě činu taky nepřipadá v úvahu, že by jí pachatel nebyl úplně pokrytý, když skončil. Neexistence krevních stop kdekoli jinde v domě napovídá tomu, že se vrah před odchodem z ložnice převlékl. Patrně strčil zakrvácené oblečení do igelitového pytle.“ Zasunula si uvolněný pramínek vlasů za ucho. „Navzdory chaotickému stavu místa činu není na našem vrahovi nic chaotického, Dwayne. Všechno to měl naplánované do posledního detailu.“

Bradley se zhluboka nadechl a přešel si dlaní přes ústa. „Derek byl nejen kolega, ale i můj přítel.“ Jeho tón se v mžiku změnil. Mluvil teď, jako by pronášel úvodní proslov před porotou. „Znal jsem ho víc než dvacet let. Mnohokrát jsem večeřel a popíjel u něj doma, a on u mě. Znal jsem jeho manželku. Zním jeho dcery. To já je doprovodím do márnice k oficiální identifikaci.“ V čelisti se mu napjal sval. „A ony ještě pořád neznají všechny sadistické detaily vraždy svého otce. Nevědí o té soše. A nevím, jestli by se s nimi měly seznamovat. Vnitřně je to zničí.“ Přešel pohledem po místnosti, pak se vrátil k Hunterovi. „Derek byl výtečný žalobce a muž oddaný rodině. Všechny nás rozesmutnila ztráta výjimečného člověka, když mu před pár měsíci diagnostikovali rakovinu plic v terminálním stadiu, ale tohle...“ Znovu zavadil pohledem o spis a fotografie na stole kapitánky Blakeové. „To se vzpírám rozumu.“

Jestliže okresní návladní Bradley očekával, že někdo pronese nějakou poznámku, pak byl zklamán.

„Barbara mi pověděla o vaší první vyšetřovací verzi, o prověřování všech odsouzených, které Derek v průběhu let dostal,“ pronesl po krátké odmlce.

„Něco takového,“ souhlasil Hunter.

„No, přesně tam bych začal i já, takže možná přece jen nemáte místo mozku seno.“ Bradley si rozepnul sako, sáhl do vnitřní kapsy pro navštívenku a podal ji Hunterovi. „Tohle je moje nejlepší vyšetřovatelka.“

Hunter si přečetl jméno na kartičce – Alice Beaumontová, Úřad vyšetřování při Okresním státním zastupitelství, Los Angeles.

„Je geniální, když je třeba povrtat se někomu v životě. Počítačový zázrak. Má přístup ke všem našim archívům, a nejen to. Alice vám pomůže najít všechny spisy, které potřebujete, co se týká veškerých Derekových žalob.“

Hunter zasunul navštívenku do kapsy saka.

„Doufám, že nejste z těch, co se bojí pracovat se ženskou, která je chytřejší než vy.“ Okresní návladní Bradley se usmál.

Hunter jeho úsměv opětoval.

„Ale největší starosti mi dělá,“ vrátil se Bradley ke svému supervážnému tónu, „že za ta léta Derek zbavil společnost spousty šmejdu. A mnohé z těch hajzlů jsi pochytila ty.“ Přesunul pohled od Huntera ke kapitánce Blakeové. „Nebo jiní detektivové z tvé divize, Barbaro. Proces je jednoduchý. Vy je chytíte. My připravíme žalobu. Postavíme je před soud. Soudce předsedá a dvanáctičlenná porota odsuzuje. Chápeš, kam tím mířím?“

Kapitánka Blakeová neříkala nic.

Hunter přikývl. „Jestliže byla vražda Dereka Nicholsona odplata, pak tvoří jen jeden článek v dlouhém řetězci.“

„Správně.“ Na lesklém čele okresního návladního začínaly naskakovat kapičky potu. „Jestliže tu máme pomstu za to, že Derek figuroval jako žalobce v nějakém starém případě, pak byste měli toho šílence chytit co nejdřív. Protože jinak... můžeme očekávat další mrtvoly.“

Slunce pražilo z bezmračné modré oblohy, ale klimatizace vháněla chladný vzduch do kokpitu kovově stříbrné Hondy Civic, jež právě vyjela na dálnici a mířila na západ. Cesta měla trvat nanejvýš pětadvacet minut, ale Hunter a Garcia zdolávali dopravní provoz přískokem už pětatřicet minut a do cíle jim to potrvá ještě nejméně dvacet dalších.

Amy Dawsonová, ošetřovatelka, která pečovala o Dereka Nicholsona ve všední dny, bydlela v přízemním čtyřpokojovém domě s manželem, dvěma dospívajícími dcerami a hlučným pejskem jménem Vřešťan. Dům byl zastrčený v tiché ulici za řádkou obchodů v Lennoxu, v jihozápadní části Los Angeles.

Amy se stala Nicholsonovou ošetřovatelkou jen pár dní poté, co mu nemoc diagnostikovali.

Když Garcia konečně zahrnul do Aminy ulice, teploměr na palubní desce ukazoval venkovní teplotu 31 °C. Zaparkoval přes ulici od jejího bydliště a oba detektivové vystoupili do vlhkého a dusného dne; slunce je páliło do obličeje.

Dům vypadal staře. Déšť a slunce způsobily, že nátěr vybledl a popraskal kolem podokenic a domovních dveří. Plot z drátěného pletiva, který ohraničoval pozemek, byl zrezivělý a místy zprohýbaný. Malé předzahradce by určitě prospěla trocha péče.

Hunter třikrát zaklepal a okamžitě ho uvítala kanonáda štěkotu z hlubin domu. Nebyl to silný, zuřivý štěkot, který by odradil lupiče, nýbrž kvičivé a protivné ňafání, z jakého během několika minut začne každého bolet hlava. A Huntera už bolela.

„Sklapni, Vřešťane,“ zavolal zevnitř ženský hlas. Pes neochotně přestal štěkat. Dveře otevřela černoška s kulatým obličejem, kočičíma očima a vlasy spletenými do krátkých, naježených copánků. Měřila asi sto dvašedesát centimetrů a baculatá postava napínala tenkou látku letních šatů. Amy bylo dvaapadesát, ale její vlídná tvář působila dojmem člověka, který žil déle a utrpení viděl víc než dost.

„Paní Dawsonová?“ zeptal se Hunter.

„Ano?“ Mžourala na ně zpoza tenkých čtecích brýlí. „Á, vy jste určitě ten policista, co prve volal?“ Hlas měla chraplavý, ale vlídný.

„Jsem detektiv Hunter a tohle je detektiv Garcia.“

Překontrolovala si jejich průkazy, zdvořile se usmála a otevřela dveře dokořán. „Prosím, pojdte dál.“

Když vstoupili, Vřešťan pod stolem začal znovu štěkat. „Už to nebudu opakovat, Vřešťane. Sklapni a zalez.“ Amy ukázala na dveře na protějším konci obývacího pokoje a psíček jimi proběhl a zmizel v chodbičce. Z kuchyně vanula vůně čerstvě pečeného koláče, která prostupovala celý dům. „Prosím, jako doma,“ pokynula do malého a tmavého obývacího pokoje. Hunter a Garcia se posadili na mátově zelenou prošívanou pohovku, kdežto Amy zaujala místo v křesle přímo proti nim.

„Nedali byste si trochu chlazeného čaje?“ nabídla. „Je tam náramně horko.“

„To by bylo skvělé,“ odvětil Hunter. „Mockrát vám děkujeme.“

Amy odešla do kuchyně a za několik minut se vrátila s aluminiovou termoskou a třemi sklenkami na podnose.

„Nemůžu uvěřit, že by někdo chtěl panu Nicholsonovi ublížit,“ řekla, když servírovala pití. Z jejích slov zněl smutek.

„Velice nás mrzí, co se stalo, paní Dawsonová.“

„Prosím, říkejte mi Amy.“ Obdařila oba detektivy slabým úsměvem.

Hunter úsměv opětoval. „Vážíme si toho, že jste si udělala čas, abyste s námi promluvila, Amy.“

Zadívala se na svou sklenici. „Kdo by chtěl ubližovat pacientovi s rakovinou v terminálním stadiu? To nedává smysl.“ Zvedla zrak k Hunterovi. „Prý to nebyla loupež.“

„Nebyla,“ odvětil.

„Byl to takový milý a hodný člověk. Víím, že teď je v mnohem lepších rukou.“ Vzhledla ke stropu. „Kéž odpočívá v pokoji.“

Huntera nepřekvapovalo, že Amy nepůsobí zdrceně. Nikdo ji neseznámil s ohavnými detaily zločinu. Hunter si také prověřil její minulost. Amy dělala ošetrovatelku už dvacet sedm let, z toho osmnáct věnovala péči o pacienty s některou z forem rakoviny v konečném stadiu. Konala tu práci podle svých nejlepších schopností, ale všichni její pacienti nevyhnutelně zesnuli. Byla zvyklá na smrt a už dávno se naučila držet emoce na uzdě.

„Pracovala jste u pana Nicholsona jako ošetrovatelka ve všední dny, je to tak?“ zeptal se Garcia.

„Od pondělka do pátku, přesně tak.“

„Bydlela jste ve stejném pokoji jako Melinda Wallisová, ošetrovatelka, která vás střídala o víkendech?“

Amy zavrtěla hlavou. „Ne, ne. Mel používala byt pro hosty nad garáží. Já přespávala v hostinském pokoji uvnitř domu. Dvoje dveře od pokoje pana Nicholsona.“

„Dcery prý navštěvovaly pana Nicholsona každý den.“

„To je pravda, nejmíň na dvě hodiny. Někdy ráno, někdy odpoledne, někdy večer.“

„Měl v poslední době pan Nicholson ještě nějaké jiné návštěvy?“

„Poslední dobou ne.“

„A jindy?“ naléhal Garcia.

Amy se na chvíli zadumala. „Hned když jsem nastoupila, ano. Z prvních pár týdnů v domě si pamatuju jen dvě návštěvy. Ale jak se začaly projevovat nejtěžší příznaky, už žádné návštěvy neměl. Hlavně proto, že pan Nicholson sám nechtěl nikoho vidět. Taky nechtěl, aby ho někdo viděl tak, jak vypadal. Byl velice hrdý.“

„Ty dvě návštěvy, můžete nám o nich povědět něco víc?“ zeptal se Garcia. „Víte, kdo to byl?“

„Ne. Ale vypadali jako právníci, víte, moc pěkné obleky a vůbec. Nejspíš kolegové z práce.“

„Pamatujete si, o čem mluvili?“

Amy pohlédla na Garcii s náznakem rozhořčení. „Nebyla jsem v pokoji a neposlouchám, o čem se baví jiní lidé.“

„Omlouvám se, tak jsem to vůbec nemyslel,“ couval Garcia, jak nejrychleji mohl. „Jen mě zajímalo, jestli se třeba pan Nicholson o něčem nezmínil.“

Amy obdařila Garcii slabým úsměvem na znamení, že přijímá jeho omluvu. „Pravda je, že když přicházejí návštěvy za pacientem s rakovinou, nikdy se toho moc nenamluví. Ať jsou lidi povídaví, jak chtějí, obvykle ztratí schopnost vést hovor, když vidí, co nemoc udělala s jejich přítelem nebo příbuzným. Lidi obvykle jen tak stojí, většinou mlčí, ze všech sil se snaží působit, jako by byli silní. Když víte, že někdo umírá, těžko se hledají slova.“

Hunter neříkal nic, ale přesně věděl, jak to Amy Dawsonová myslí. Bylo mu teprve sedm, když mamince diagnostikovali glioblastoma multiforme, nejagresivnější typ primární rakoviny mozku. Než na to doktoři

přišli, tumor se už příliš rozrostl. Během několika týdnů se proměnila z usměvavé matky plné života v bytost k nepoznání, kost a kůže. Hunter nikdy nezapomene na podobu otce, stojícího u mamčině lůžka se slzami v očích, ale neschopného pronést jediné slovo. Nebylo co říct.

„Pamatujete si jejich jména?“ naléhal Garcia.

Amy se dlouze a usilovně zamyslela. „Paměť už mi moc neslouží, víte? Ale vzpomínám si, jak jsem si říkala, že ten, co přišel první, musel být opravdu významný člověk. Přijel v hodně velkém mercedesu, s řidičem a vůbec.“

„Mohla byste ho popsat?“

Naklonila hlavu ze strany na stranu. „Starší, obtloustlý chlapík s baculatými tvářemi. Taký nebyl moc vysoký, ale byl moc dobře oblečený. Hodně mával rukama.“

„Okresní návladní Bradley?“ nadhodil Garcia a pohlédl přitom na Huntera, který kývnutím hlavy vyjádřil „pravděpodobně“.

„Ano,“ pousmála se Amy. „Myslím, že se tak jmenoval, Bradley.“

„A co ten druhý návštěvník, vybavuje se vám něco?“

Amy zapátrala v paměti. „Štíhlejší a vyšší.“ Prohlédla si Huntera. „Řekla bych, že byl asi tak vysoký jako vy, mohl být taky zhruba stejně starý. Byl docela hezký. Pěkné tmavohnědé oči.“

Garcia si dělal poznámky. „Pamatujete si z něj ještě něco?“

„Myslím, že měl krátké jméno. Něco jako Ben, Dan nebo Tom, asi tak.“ Zaváhala, nadechla se. „Jo, něco takového, ale nevím jistě.“

„Amy,“ Hunter se předklonil a postavil prázdnou sklenici od chlazeného čaje na konferenční stůl mezi nimi. „Určitě jste s panem Nicholsonem vedla pár rozhovorů, zvlášť s ohledem na to, že jste s ním trávila tolik času.“

„Někdy, ze začátku,“ připustila Amy. „Ale jak týdny plynuly, dýchalo se mu čím dál hůř. Mluvení bylo námaha. Povídali jsme si hodně málo.“

Hunter přikývl. „Neřekl vám něco, co by nám podle vás mohlo pomoci? Něco o svém životě? Něco o některém ze svých případů? Něco o někom konkrétním?“

Amy sraštila čelo a zavrtěla hlavou. „Byla jsem jen jeho ošetřovatelka. Proč by se svěřoval zrovna mně?“

„V posledních několika týdnech jste s ním trávila víc času než všichni ostatní. Dokonce víc než jeho dcery. Vůbec nic vás nenapadá?“

Hunter chápal niternou potřebu lidí rozmlouvat spolu navzájem. Mluvení má psychologický efekt očisty duše, a tato potřeba se umocňuje,

když si je člověk jistý svou smrtí. Protože s Derekem Nicholsonem trávila tolik času o samotě a byla jeho pečovatelkou, Amy Dawsonová se v jeho očích stávala jednou z nejstarších a nejlepších přítelkyň. Někým, s kým si mohl povídat. Někým, komu se mohl svěřovat.

Amy na okamžik odvrátila oči, soustředila pohled na okno po Hunterově pravici. „Jednou řekl něco, co mě překvapilo.“

„A co to bylo?“

Nespouštěla oči z okna. „Řekl, že život je divná věc. Nezáleží prý na tom, kolik dobra v něm vykonáte nebo kolika lidem pomůžete. Chyby, které jste udělali, vás straší až do poslední chvíle.“

Ani Hunter, ani Garcia nereagovali.

„Odpověděla jsem mu na to, že chybuje každý. Usmál se a řekl, že to ví. A pak povídal něco o usmíření s Bohem a o tom, že někomu řekl nebo řekne pravdu.“

„Pravdu o čem?“ posunul se Garcia k okraji sedadla.

„To neřekl. Nikdy jsem se nezeptala. Nepatřilo se to. Ale rozhodně to bylo něco, co ho užíralo zevnitř. Chtěl očistit své svědomí, než bude pozdě.“

Hunter si domluvil setkání s oběma dcerami pana Nicholsona na odpoledne. Olivia, starší z obou, s níž se setkal v domě pana Nicholsona, ho pozvala k sobě do Westwoodu. Prý tam bude i její sestra Allison.

Hunter a Garcia dorazili pět minut po půl páté. Jednopatrový dům byl podle westwoodských měřítek skromný, ale i tak byl větší a na pohled dražší, než si kdy většina obyvatel Los Angeles bude moci dopřát. Vystoupali po několika schodech z červených cihel před domem a po krátké pěšině prošli přes udržovanou přední zahradu, kde už kvetly letní květiny. Před garáží pro dva vozy parkovala dvě auta, červené BMW trojkové řady a na první pohled zbrusu nový černý Ford Edge.

Hunter stiskl zvonek. Čekali skoro minutu, než jim otevřela Olivia osobně. Měla na sobě černé šaty bez rukávů v délce po kolena a černé střevíce. Vlasy měla stažené dozadu, do úhledného a konzervativního ohonu. Její tvář byla ukrytá za silnou vrstvou make-upu, ale i tak na ní bylo jasně znát, že má za sebou bezesnou a proplakanou noc.

Při pohledu na Huntera a Garcii jí znovu vhrkly do očí slzy, ale s určitou námahou je potlačila.

„Děkujeme, že jste byla ochotná se s námi sejít tak brzy, slečno Nicholsonová,“ pronesl Hunter.

„Už jsem vás o to jednou žádala,“ nasadila statečný úsměv. „Říkejte mi Olivie. Prosím, pojdte dál.“

Následovali ji do předpokojů, zařízeného se značným vkusem a elegancí. Vázy, květiny i nábytek tvořily příjemný uvítací prostor. Olivia je zavedla do prvního pokoje napravo – do své pracovny. Místnost byla prostorná, celou jižní stěnu zabírala knihovna od podlahy až ke stropu. Zařízení bylo stejně elegantní jako v předpokojí, ale na rozdíl od jasné oblohy a usměvavého slunečního svitu venku panovala tady uvnitř zasmušilá nálada. Pokoj byl tmavý a tísnivý, čemuž napomáhala zavřená okna a zatažené závěsy. Světlo vycházelo jen ze stojací lampy v jednom rohu.

U impozantního psacího stolu stála druhá žena, ještě ne třicetiletá. Také byla celá oblečená v černém. Když oba detektivové vstoupili do místnosti, obrátila se k nim čelem.

Allison Nicholsonová byla krásná, přestože poněkud hubená. Měla rovné černé vlasy sahající k ramenům a velmi tmavé, oduševnělé oči, které jako by věděly mnohem víc, než by jejímu věku odpovídalo. I její víčka byla zarudlá od pláče.

„To je moje sestra Allison,“ řekla Olivia.

Allison přejela očima z Huntera ke Garciovi, ale zůstala stát nehybně. Nepodala jim ruku.

„Tohle jsou detektivové Hunter a Garcia, Ally,“ pokračovala Olivia a přistoupila k sestře blíž.

„Je nám velice líto vaší ztráty,“ pronesl Hunter. „Víme, jak těžké to pro vás obě je, a jsme vděční za váš čas. Nebudeme vás zbytečně zdržovat.“ Sáhł do kapsy pro černý zápisník. „Kdybychom vám mohli jen v rychlosti položit pár otázek...?“

Jejich mlčení Huntera pobídlo, aby pokračoval.

„Obě jste navštívily otce minulou sobotu, je to tak?“

„Ano,“ odpověděla Olivia.

„Pamatujete si, v kolik hodin jste tam přišly a v kolik hodin jste odcházely?“

„Přišla jsem dřív než Ally,“ řekla Olivia. „Měla jsem odpoledne pár věcí na práci. Otevíráme nový obchod.“

Hunter věděl, že Olivii patří Zdravé jídlo, řetězec obchodů se zdravými potravinami, který měl několik prodejen v centru města i v oblasti širšího Los Angeles. Allison se na druhé straně vydala v otcových šlépějích. Byla žalobkyní.

„Dorazila jsem tam kolem půl páté nebo páté,“ pokračovala Olivia. „Allison...“

„Přišla jsem asi ve čtvrt na šest,“ ujala se slova Allison.

Hunter čekal.

„Seděly jsme u táty jako obvykle, povídali jsme si, nebo jsme se aspoň snažili,“ pokračovala Allison. „O víkendech obvykle vaří Levy.“ Ukázala na sestru. „Někdy jí pomáhám.“ Potřásla hlavou. „Moc to neumím.“

„Vařila jste v sobotu?“ zeptal se Hunter Olivie.

„Ano. Pak jsme se všichni společně najedli.“

„A co Melinda Wallisová, ta ošetřovatelka?“ otázal se Garcia.

„Mel vždycky jedla s námi. Je milá, velice pečlivá.“

„V kolik hodin jste odcházely?“

„Levy odešla o pár minut dřív než já,“ odpověděla Allison. „Já jsem odcházela kolem deváté.“

Olivia přikývla.

„Nepamatujete si některá, jestli jste nezahledly někoho na ulici v okolí otcova domu? Někoho nebo něco, co by vás upoutalo?“

„Na nic si nevzpomínám,“ odvětila jako první Allison.

„Ani já ne,“ souhlasila Olivia.

„Dnes odpoledne jsme mluvili s Amy Dawsonovou. Zmínila se o tom, že váš otec měl asi před třemi a půl měsíci dvě návštěvy. Nemluvil o tom? Nevíte, o koho šlo?“

Olivia a Allison se po sobě podívaly.

„Vím, že tátu navštívil u něj doma okresní návladní Bradley, hned jak onemocněl,“ řekla Allison.

„Ano, to jsme dovodili,“ poznamenal Garcia. „Ale zřejmě tam byl ještě někdo jiný.“ Letmo nahlédl do poznámek. „Štíhlý, asi metr osmdesát, ve věku vašeho otce, hnědé oči – neříká vám to něco?“

Olivia zavrtěla hlavou.

„Tomu popisu odpovídá polovina mužských žalobců z úřadu okresního návladního,“ poznamenala Allison.

„Váš otec se nezmínil o tom, že by ho před několika týdny někdo navštívil?“

„Přede mnou ne,“ zavrtěla hlavou Allison.

„Přede mnou taky ne,“ přidala se Olivia. „A to je divné, protože když tátu přišel navštívit okresní návladní Bradley, pověděl nám o tom.“

Hunter vrátil zápisník do kapsy. „Paní Dawsonová nám také sdělila, že váš otec říkal něco o usmíření s někým, o tom, že chce někomu povědět o něčem pravdu.“

Obě ženy sraštily čela.

„Víte o tom něco?“

„Pravdu o čem?“ zeptala se Allison.

Garcia pokrčil rameny. „To bychom právě rádi zjistili.“

„O nějakém případě, který žaloval?“

„Nevíme. Víc informací nemáme.“

Na několik vteřin zavládlo mlčení.

„Nevzpomínám si, že by otec mluvil o nějakém smířování,“ pronesla potom Olivia. „Je si Amy jistá, že to říkal?“

Hunter i Garcia přikýkli.

Olivia se podívala na Allison.

„Mně taky táta nikdy nic neříkal.“

Byla tu ještě jedna otázka, kterou jim chtěl Hunter položit, ale musel pečlivě volit slova. Snažil se, aby to znělo ledabyle. „Potrpěl si váš otec na moderní výtvarné umění?“

Podle toho, jak se zatvářily, nemohl Hunter vznést překvapivější dotaz.

„Jako například sochy,“ dodal.

Teď vyhlížely ještě zmateněji.

„Ne,“ řekla Olivia a pak se podívala na Allison. Potom obě pronesly unisono: „Zato máma ano.“

Jestliže Hunterova otázka Allison a Olivii překvapila, pak jejich odpověď rozhodně měla stejný účinek na něj.

„Proč se ptáte?“ otázala se Olivia a maličko přimhouřila oči.

Hunter neuhnul pohledem. Musel vymyslet něco kvalitního. Ani jedna z Nicholsonových dcer nevěděla o sochařství, kterou po sobě vrah zanechal, a psychické trauma, jež by jim tato informace způsobila, by je pronásledovalo nadosmrti.

„Něco jsme našli v pokoji vašeho otce,“ odvětil věcně. „Myslíme si, že by to mohl být kus rozbité sochy nebo něco takového.“

„V tatínkově pokoji?“

Hunter přikývl. „Mohlo to tam být zanecháno úmyslně.“

Jeho slova jako by rázem vysála z místnosti všechny kyslík. Obě ženy ztuhly.

„Nechal to tam vrah?“ zeptala se Allison.

„Ano.“

Olivii znovu vhrkly do očí slzy.

„Co to je?“ naléhala Allison. „Můžeme to vidět?“

„Má to kriminalistická laboratoř. Provádějí na tom několik testů,“ odvětil Hunter klidně a přesvědčivě. „Ale říkaly jste, že vaše matka měla ráda sochy. Moderní sochařství?“ Hbitě kormidloval hovor zpět tam, kam potřeboval.

„Ano,“ opáčila Olivia a setřela si z tváře slzu. „Nejspíš se to tak dá říct. Máma milovala keramiku. V pozdějším věku to byl její koníček.“ Ukázala na středně velkou vázu na konferenčním stolku, obsahující kytici žlutých a bílých květů. „Tu dělala ona, a taky ty ve vstupní hale.“

Oba detektivové přikývli na znamení, že to berou na vědomí.

„Ale máma taky ráda vyráběla sochy.“ Tentokrát promluvila Allison. Obrátila se a ukázala na jednu, stojící na polici mezi knihami. Byla asi pětadvacet centimetrů vysoká a zobrazovala dvě na první pohled androgynní postavy. První stála s rozkročenýma nohama. Obě paže byly natažené před tělem a mířily dolů. Druhá postavička, tvarem stejná jako první, stála přímo před ní, ale vypadalo to, jako by padala dozadu. Její str-

nulé tělo se naklánělo v pětáctyřicetistupňovém úhlu. I ona měla paže natažené před tělem a držela se jimi paží první postavy.

„Smíme se na to podívat?“ zeptal se Hunter.

„Prosím.“

Hunter zvedl sošku a okamžik si ji prohlížel. Byla zhotovená z hlíny, s dřevěným podstavcem.

„Důvěra,“ zašeptal.

„Cože?“ Garcia zvedl oči od díla k Hunterovi.

„Důvěra,“ opakoval. „Chytím tě, kdybys padal.“

Olivia a Allison na něj překvapeně pohlédly. „Přesně tak,“ řekla Allison. „Máma mi vyrobila přesně stejnou. Táta taky jednu má. Znamená to, že si vždycky můžeme navzájem důvěřovat. Že budeme stát vždycky při sobě, děj se co děj.“

„Je to moc hezká soška.“ Hunter ji postavil zpátky na polici.

„Ta věc, co jste našli v tátově pokoji,“ ozvala se Olivia. „Z čeho byla vyrobená?“

„Z nějaké tenké kovové slitiny,“ zalhal Hunter znovu. „Asi převážně z bronzu.“

Garcia se kousl do rtu.

„Takže to nebyla žádná z máminých soch. Ona používala jen hlínu.“

„Vytvořila toho hodně?“

„Vázy – několik. Sošky – jenom šest, myslím.“ Olivia pohledem požádala Allison o potvrzení. Ta přikývla. „Jak říká Allison, ona má u sebe v bytě stejnou jako já. Ty ostatní čtyři jsou v tátově pracovně.“

Hunter neviděl důvod, proč nadále připravovat truchlící Olivii a Allison o čas. Jejich odhalení v něm však probudilo zvědavost a chtěl se tedy ještě před večerem vrátit do domu Dereka Nicholsona a podívat se do pracovny na čtyři další skulptury Lindsay Nicholsonové, Derekovy zesnulé manželky.

„Ten tvůj kamenný obličej byl úctyhodný,“ poznamenal Garcia, když znovu nastoupili do auta. „Kus tenkého kovu, zanechaný vrahem, který mohl pocházet z nějaké skulptury? Invenční. *Sám* jsem tomu začínal věřit. Ale pověz mi něco, co kdyby jejich matka vyráběla taky kovové sochy?“

„Bylo pravděpodobné, že nevyráběla,“ odvětil Hunter a zapnul si bezpečnostní pás.

„Jak to víš?“

„Většina sochařů, zvláště amatérských, se s oblibou drží u svých výtvorů pořád stejného materiálu. Něčeho, s čím se jim příjemně pracuje. Těch pár, co přejde od jedné hmoty k jiné, jen velice zřídka vymění hmotu tak tvárnou, jako je hlína, za něco tak tvrdého, jako je kov. Vyžaduje to jinou sochařskou techniku.“

Garcia pohlédl na parťáka a udělal překvapenou grimasu. „Nikdy jsem tě neměl za znalce umění.“

„Taky že nejsem. Jenom hodně čtu.“

Hunter předtím pobyl v pracovně Dereka Nicholsona jen velmi krátce. Byla to místnost, kde seděla Melinda Wallisová, když včera ráno poprvé vstoupil do domu. Večer, když znovu navštívil místo činu, zaměřil veškerou pozornost jenom na pokoj v patře.

Cesta do Cheviot Hills z Oliviiina domu ve Westwoodu jim trvala pouhých deset minut. Odemkli dveře a vstoupili do domu, o němž si byl Hunter jistý, že svého času býval domovem šťastné rodiny. Teď byla budova navěky poskvrněna stopami brutální vraždy. Každíčkou radostnou vzpomínku, jež v jejích stěnách kdysi ulpěla, zcela smazal projev nepředstavitelného zla.

Vzduch v domě byl teplý a zatuchlý a obsahoval zřetelnou směsici nepříjemných pachů. Garcia si promnul nos, dvakrát si odkašlal a nechal parťáka jít jako prvního.